

Sagens problem har historisk set været, at de ufærdige sider har regeret for meget, del 2

"Alle de man kalder fjender,- de er jo slet ikke fjender, og dem man kalder venner, de er jo ikke venner, de er jo bare medier, for at vi skal blive bragt i berøring med vor egen udsendelse."

(Rådet, 9/11-76)

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse **Side 2**

1. Hvorfor skrive en del 2. **Side 3**
 2. Hvordan tankens kredsløb gør sig gældende i den undervisningssituation, der nu er i Sagen. **Side 3**
 3. Om at træffe beslutninger i overensstemmelse med Martinus. **Side 5**
 4. Når jordmennesker i dyreriget tror, det er dem, der skal bestemme. **Side 8**
 5. Hvorfor rådet og andre trækker Sagen ned på et lavere niveau, når de lægger deres egen forståelse ned over Sagen. **Side 11**
 6. Hvordan det er dokumenteret, at der ikke må rettes et komma, og hvordan Martinus fornægtes, inden hanen har galet tre gange. **Side 11**
 7. Hvad der kan dokumenteres, at Martinus har sagt om værkets form. **Side 12**
 8. Hvordan forholdet til sandhed i Sagen om Sandhedens ånd eller helligånden har taget en kamæleonagtig drejning. **Side 13**
 9. Hvordan rådets formand forholdt sig under Martinus og indtil, han blev formand. **Side 15**
 10. Hvordan rådet og sproggruppen forklarede sig i starten af denne undervisningssituation **Side 17**
 11. Hvordan der bliver konstrueret nye forklaringer, da Martinus citater blev bragt ind i diskussionen **Side 19**
 - a. Må man må gerne ændre i formen, bare man ikke ændrer indholdet?
 - b. Er gavebrevet Martinus' sidste ønske i forhold til værket?
 - c. Må man gerne ændre på ord og sætninger, bare man holder sig indenfor Martinus tradition og kontekst?
 - d. Konklusion
 12. Endnu nogle eksempler på, hvordan man ændrer, også i helt færdigt Martinusarbejde, og hvorfor man ikke har nogen dokumentation for, at gavebrevet handler om udgivelsen af værket **Side 24**
 13. Om at fuldkommengøre det forkerte **Side 27**
 14. Om videnskabelige udgivelser **Side 28**
 15. Førte Martinus virkelig retssager? **Side 30**
 16. Om at informere om Martinus og kristendommens undertrykkelse **Side 32**
 17. Gavekultur og frivillige medarbejdere **Side 34**
 18. Hvorfor det ser ud til, at Martinus' åndsvidenskab på Martinus Institut er A-viden og ikke praktiseret B-viden **Side 36**
 19. Hvorfor det ikke giver mening at se konflikter som et forhold mellem grupper af jordmennesker **Side 38**
 20. Hvorfor der ikke kun er tale om amatørisme på MI **Side 39**
 21. Om at bringe sig i kontakt med verdensaltets tilgivelse **Side 40**
 22. Kan der være ufred og uro inden for kærlighedsvidenskab **Side 41**
 23. Hvordan de ufærdige sider viste sig i starten af Martinus' mission. **Side 43**
 24. Sammenfatning af Sagens nuværende problematiske situation **Side 44**
 25. Der kommer en løsning **Side 46**
- Litteraturliste for både del 1 og 2 **Side 50**

1. Hvorfor skrive en del 2?

Umiddelbart kunne man mene, at hovedpointerne omkring, hvordan jordmenneskers ufærdige sider har påvirket og påvirker Sagen, er fremført i del 1 af denne skrivelse. Det stod mig dog hurtigt klart, at der mangler en mere samlet beskrivelse af nøjagtig, hvordan disse ufærdige sider har udløst den aktuelle undervisningssituation i Sagen. Her synes jeg, det er meget tydeligt, at der i 2001 skete en markant ændring i rådets håndtering af Martinus' Sag. Man skal tænke på, at tre af de personer, der havde været tæt på Martinus, gik ud samtidig, nemlig *Aage Hvolby*, *Grethe Brinkhard* og *Ib Schleicher*. Som vi skal vende tilbage til, gik det nye råd straks i gang med at lave om på Sagen, idet de gav sig selv mere magt ved, at rådsmedlemmerne nu havde stemmeret i 7 år, og i årene efter kom alle de markante ændringer i værket. Det blev hurtigt opdaget, og i 2004 eller 2005 begyndte den første kritik at forekomme offentligt.

Der var også problemer før 2001, men Martinus blev ikke så markant tilsidesat, som det er sket fra 2001. Vi skal også huske på, at denne Sag er skabt fra et meget højt bevidsthedsniveau, så at jordmennesker, der slet ikke befinder sig på dette niveau, i vid udstrækning kommer til at være famlende og gøre tingene fejlagtigt, er ikke så overraskende. Meget kan diskuteres, og meget kan selvfølgelig gøres bedre. Men det er ikke det store problem at tingene ikke bliver gjort perfekt, så længe der er en eller anden åben proces, der er transparent, og hvor man er villig til at reflektere over, om ens beslutninger er i overensstemmelse med *Det Tredie Testamente*, de kosmiske analyser og strukturen. Det der giver åbenlyse problemer er, når personer decideret sætter deres egen vilje over Sagens vilje. Og samtidig tror, at det man gør er indiskutabelt.

Samtidig har rådet fra 2001 gjort meget skjult og endda uden nogen væsentlig orientering af omverdenen. Man oplyste ikke om, at man havde givet sig selv mere magt i rådet, man lavede skjulte ændringer i værket uden at fortælle om det osv. Når man ikke engang informerer om væsentlige ting, er det klart, at der ikke er nogen form for åndsvidenskabelig eller intellektuel analyse af, hvorfor man gør som man gør.

Men heller ikke det er i sin sidste analyse noget dårligt, for det er jo netop gennem disse vanskeligheder det udløser, at Sagen bliver rustet til at træde ud i verden. Denne undervisningssituation vil blive et bolværk for Sagen mod fremtidige afsporinger. Hvorfor skulle denne undervisningssituation ellers være der.

2. Hvordan tankens kredsløb gør sig gældende i den undervisningssituation, der nu er i Sagen

Martinus beskriver i *Livets Bog 4* (stk. 1095-1107) hvordan en tanke eller oplevelse må passere spiralkredsløbets 6 stadier - dvs. instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesstadiet.

Det betyder også, at opfattelsen af den situation, der nu er i Sagen, vil og må passere disse stadier, og ligeledes betyder det, at man kan indplacere de forskellige opfattelser af situationen i Sagen alt efter, hvilken grundenergi eller hvilket rige i spiralkredsløbet en given udtalelse ligger sig op af.

Instinktriget eller planteriget: Da planten kun aner, er personer, der anvender denne grundenergi, folk, der ikke har sat sig særlig meget ind i situationen. De er måske klar over, at der er en uoverensstemmelse, og

der findes en retssag, men derudover er de ikke rigtig klar over, hvad det drejer sig om. Det er der jo ikke noget galt i, og det interesserer dem måske ikke, så de har det bedst med at forblive på anelsesstadiet. Man er også på anelsesstadiet, når man begynder at sætte sig ind i situationen i Sagen.

Tyngdeenergien eller dyreriget: Overvægtig følelsholdning: Disse væsener fatter på følelsesmæssig baggrund sympati og antipati mod den ene eller anden part i situationen. Ens opfattelse af Martinus' vilje bliver således i nogen udstrækning bestemt ud fra en følelse af enten sympati eller antipati. Nogen grundigere intellektuel udredning er der ikke nødvendigvis tale om. Der opstår selvfølgelig en noget vanskelig situation, når disse personer kommer i diskussion med mere intelligensbaserede personer, for de bedømmer jo situationen fra forskellige perspektiver. Man kunne også forestille sig, at jordmennesker, der er følelsovervægtige og har forstået storheden i denne Sag, har lidt vanskeligt ved at forstå omfanget af denne konflikt, som de slet ikke kan få til at stemme med Sagens storslåede formål og mission. Men svaret må være, at de nok ikke har sat sig grundigt ind i hele situationen, set fra et mere intellektuelt perspektiv.

Overvægtig intelligensholdning: Her ses mere intellektuelle udredninger og forklaringer. Men da disse personer i forskellige grader, ikke er følelsesmæssigt udviklede, er der risiko for "kolde" analyser, der kommer til at fremstå med for lidt sympati for næsten og i en konfliktsituation, selvfølgelig med modparten i denne konflikt. Da ophavet til disse udredninger ikke nødvendigvis i særlig fremragende grad er udviklet til at skulle følge en højere vilje, ser vi både analyser, der har til hensigt at tjene individets egen vilje og ambitioner, samt selvfølgelig analyser der mere er i kontakt med en højere vilje.

Disse personer vil også i for høj grad med deres intelligens være istand til at camouflere deres selviske behov, således at man på overfladen giver udtryk for, at man ønsker at følge en højere vilje, men når man går ned i substansen, da er det i høj grad ens egen vilje man prøver at tilfredsstille.

Da vi er i dyreriget, er der hos alle individerne en overvægt af tyngdeenergi, og derfor ses der kommentarer, der i høj grad er præget af denne grundenergi, og vi får her de udtalelser, som er meget svære at få passet ind i den nye verdensimpuls, idet der grundlæggende nærmest indimellem er tale om uvenlighed.

Det kan ikke være den store overraskelse, at mange af de indlæg, vi ser i denne undervisningssituation, i større eller mindre grad stammer fra disse bevidsthedstilstande, og det er jo forståeligt nok, da vi alle er væsener med bopæl i dyreriget.

Følelserenergien eller menneskeriget: Her er intelligens og følelse kommet i balance, og tænkningen er både præget af medfølelse og klarhed.

Alle de fordrejninger og mangel på medfølelse, vi ser i dag, vil ikke mere eksistere, når situationen anskues fra dette bevidsthedsniveau. Man vil på dette bevidsthedsniveau kun være interesseret i, hvad der er Martinus' og forsynets vilje. Da ens egen vilje er identisk med denne vilje, vil man ikke forsøge at påtvinge Sagen sine egne egoistiske ideer.

Man vil på dette bevidsthedsniveau have ondt af de mennesker, der af uvidenhed har ændret på værket, og man vil let kunne bringe sit sind i medfølelse med de personer, der er havnet i en retssag. Og det uanset om disse personer har udløst den eller er stævnet.

Intelligensenergien eller visdomsriget: Intelligensenergien ligger til grund for analysering og er jo som bekendt den energi, Martinus' kosmiske analyser er formidlet til verden i.

For at forstå den nuværende situation må man anvende de højeste analyser på situationen. Set i det lys må man forstå, at når der er det konfliktniveau, der er, da skyldes det, at det er nødvendigt for at bringe Sagen op på et højere niveau. Man ved, at Guddommen ikke skaber noget nytteløst, og at det, der sker nu, entydigt er til gavn for Sagen. At det altså er udtryk for kærlighed.

Man forstår således verdensaltets højeste facit "alt er såre godt", og man forstår også, at når man møder modstand og ubehageligheder i denne situation, da er man selv ophavet til disse ubehageligheder.

Intuitionsenergien eller den guddommelige verden: Den guddommelige verden er ideernes verden. Der er mange der efterspørger løsninger på situationen i Sagen. Hvad denne løsning bliver – andet end det er Martinus' vilje, der kommer til at bestemme – ved jeg af gode grunde ikke. Men man kan være ganske rolig, for løsningen findes på det åndelige plan, den skal "bare" implementeres.

Hukommelsesenergien eller salighedsriget: Det er jo interessant at tænke på, at en dag – når vi er i salighedsriget – da vil det at huske tilbage på denne konflikt, udløse verdensaltets højeste ekstase. Vi er på det tidspunkt mætte af lyset, og ekstasen fra vores erindringer om konflikter og uro vil få os til at længes mod mørket og en anden livsoplevelse. Og vi ser, hvordan mørket på mange planer er en velsignelse, ja hvordan denne undervisningssituation om "millioner" af år, også vil have en positiv effekt.

Der kan sikkert siges meget mere om dette, og det kan sikkert også beskrives bedre, formålet er alene at beskrive, at kredsløbsprincippet også udfolder sig i vores opfattelse af, hvad der sker i Sagen.

Heraf følger også, at hvis man synes, at de andre er "åndssvage", eller at det er noget svineri, der sker, da er denne opfattelse i høj grad en beskrivelse af ens eget tilhørsforhold i spiralkredsløbet, og sådanne udtalelser afspejler tyngdeenergien og dyreriget. Man kan selvfølgelig sige, at svineri findes, men man må jo forklare svineriets plads i verdensaltet og hvilke love, der ligger til grund for, at nogle bliver udsat for svineriet.

Indtil man har lavet en intellektuel analyse, hvor man når frem til det store facit "alt er såre godt", da er ens opfattelse ikke udtryk for en fuldstændig analyse af tingenes tilstand eller et kredsløbs fuldstændige forløb. Og i dette fuldstændige forløb ender vi alle med at være venner. Vi kan ikke dybest set være hinandens modstandere i denne Sag, men kun ufærdige jordmennesker, der skal have noget løftet op på et højere niveau.

3. Om at træffe beslutninger i overensstemmelse med Martinus

Da det må antages, at al viden er til stede i verdensaltet, må den rigtige beslutning forudsætte, at man har planlagt de rigtige processer omkring en beslutningsproces. Hvis man ser det på den måde, skal man ikke koncentrere sig så meget om at træffe en beslutning, men mere om, hvorvidt den proces, man har planlagt, er fuldkommen. Er der synsvinkler eller indspark man har glemt eller overset?

Hvis man har planlagt beslutningsprocesserne rigtigt, vil det i nogen grad være sådan, at den viden man indhenter, af "sig selv" peger på selve beslutningerne eller ihvertfald indskrænker mulighederne væsentligt.

I det almindelige samfund indsamler man som regel oplysninger, når store beslutninger skal træffes, via eksperter osv. Når man skal bygge en bro, undersøger man først alle aspekter, det være sig geofysiske forhold, miljømæssig belastning, forskellige konstruktioner og måder at bygge på, samt sikkert mange andre ting, jeg ikke har stand på. Men det ville være meget uheldigt, hvis man begyndte at træffe beslutninger uden at have undersøgt alle forhold til bunds.

I det lys kan vi prøve at se på, om man omkring beslutningerne i Sagen, har inddraget alle informationer eller aspekter i beslutningsprocesserne. Dette vil vi se på i relation til beslutningen om at føre retssag og udgivelsen af værket. Nu adskiller Sagen sig på væsentlige punkter fra samfundets almindelige anliggender, idet det, Martinus har sagt og ønsket selvfølgelig – set i lyset af hans bevidsthed – er det vigtigste.

Man kan her anføre, at Martinus ikke på den måde planlagde beslutningsprocesser og omhyggeligt indhentede oplysninger fra forskellige steder. Og det er rigtigt, men i og med at Martinus overgik til det åndelige plan, da skiftede hele Sagen på en måde grundenergi, idet Martinus traf sine beslutninger på baggrunden af intuitionsenergien, der umiddelbart kan give svar på spørgsmål. Efter Martinus overgang til det åndelige plan er det jo samtidig sådan, at Sagens adgang til intuitionsenergien herefter er væsentlig mindre. I stedet må Sagen i højere grad benytte sig af den lavere grundenergi, altså intelligensenergien, og den kræver et større analysearbejde for at nå frem til resultater.

Mht. retssagen er vi ikke i tvivl om, at MI har indhentet viden og råd fra juridiske kilder, altså fra den jordmenneskelige videnskab. Da det er et aspekt af sagen, er det meget fornuftigt og logisk.

Derimod har man ikke gjort sig store anstrengelser for at belyse situationen fra en åndsvidenskabelig synsvinkel. Jeg siger ikke, at man ikke har været inde på, hvad Martinus har sagt og ment, men dette har ikke været gjort på en systematisk måde og er ikke blevet samlet i et dokument, så man har haft overblik over det. Først i rådets notat af d. 7/7-2017 "Om ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre retssag", altså 4-5 år efter man tog beslutningen om retssag, forholder man sig mere samlet til, hvad Martinus har sagt. Og her må man nok sige, at det mest ser ud til, at man mere forsøger at retfærdiggøre sig selv. Der er ikke et citat, der viser, at man bør føre retssag, men alligevel bliver konklusionen, at vi ikke kan vide, om Martinus var imod retssager. Der er normalt ikke sådan logik fungerer.

Man skriver selv, at det er rådets kritikere, der bringer disse ting ind i diskussionen, hvilket også viser, at det i vid udstrækning er 4kløverkredsen, der bringer dokumentationen om, hvad Martinus mener:

"De sagsøgte og andre kritikere hævder, at retsforfølgelse er ukærligt og imod Martinus' ånd, idet de refererer til Martinus' udtalelser fra formøderne til bestyrelsesmøderne på MI."

(Om Ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre retssag. Notat den 7. juli 2017, s.2)

Men hvorfor har man ikke selv, inden man kastede Sagen ud i en retssag, undersøgt disse ting til bunds? Det er jo dog noget besynderligt, at et åndsvidenskabeligt institut lægger sig op ad en materiel/juridisk argumentationsform og nærmest helt glemmer den åndsvidenskabelige synsvinkel.

Men under alle omstændigheder er beslutningen om at føre retssag truffet på et ufuldstændigt grundlag, og ligeegyldig hvad beslutningen i øvrigt var blevet, havde det både været mere sandfærdigt og intellektuelt/videnskabeligt, hvis der var redegjort for alle aspekter.

På samme måde er det med udgivelsen af værket. Bagest i dette brev har jeg samlet de udtalelser fra Martinus om værket, som jeg kender til, og som primært er skriftligt dokumenteret. Det har fået navnet: *"Kompendium om hvad Martinus har sagt om værket"*.

Som det fremgår, siger Martinus ofte, at intet må rettes og tilføjer indimellem, at man gerne må rette åbenlyse eller simple stavfejl. Når man tilføjer stykoverskrifter, tilføjer og fjerner ord og ændrer retskrivning, så må man jo forklare, hvordan det hænger sammen med Martinus' ønsker om, at det maksimale der må ændres er åbenlyse eller simple fejl?

Men udover hvad der er synligt for det fysiske syn, aner man jo ikke, hvad en ændring betyder for værkets aura, der også påvirker os ad andre kanaler. Men dette aspekt tager man ikke på nogen måde alvorligt.

Man har ikke lavet en samlet opgørelse over, hvad Martinus siger om værkets udgivelse, og man undgår helt de utallige citater, hvor Martinus siger, at intet må rettes. Heller ikke omkring værket synes Martinus eller den åndsvidenskabelige synsvinkel i nogen videre udstrækning at have spillet ind.

Så er der spørgsmålet, i hvilket omfang man har inddraget den jordiske videnskab, altså sprogvidenskaben og editionsfilologien (videnskaben om genudgivelsen af værker). Vi skal tænke på, at man omkring retssager meget fornuftigt indhentede oplysninger fra den juridiske videnskab på dette område.

Men vedrørende genudgivelsen af værket mener man ikke at den jordiske videnskab kan bruges til noget:

"Nogle af de sagsøgte støtter forsøger at kvalificere påstanden om, at den oprindelige retskrivning skal bevares, ved at referere til editionsfilologien (videnskaben om bl.a. genudgivelse af litterære værker), men selv hvis enkelte forskere indenfor denne videnskab vitterligt skulle modsætte sig modernisering af retskrivning ved genudgivelser, må MI alligevel prioritere Martinus' intention med sit værk højere. MI er ikke underlagt særlige akademiske eller litterære krav eller en vilkårlig udgivelseskutyme i sine udgivelser –"

(Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet , august 2016, s. 11)

Vi kan se, at det her i slutningen af 2016 er gået op for rådet, at videnskabelige udgivelser er med forfatterens oprindelige retskrivning. Man har altså udgivet værket uden at have sat sig ind i videnskabelig udgivelse af værker, og det har man gjort ved at basere udgivelsen på ens egne meninger. Ligesom med retssager undersøger rådet ikke situationen til bunds og står så i den situation, at rådet bliver gjort opmærksom på væsentlige aspekter af rådets opgave, fra omverdenen. At man så er totalt afvisende er jo typisk for rådet, men det skyldes i høj grad, at man hele tiden bliver "taget på sengen", idet man ikke har undersøgt tingene ordentligt. Man kan næsten ikke forestille sig et brobyggeri, hvor brobyggerne rent afviser at tage sig af det, videnskaben har fundet ud af. Men man kan i første omgang heller ikke forestille sig et brobyggeri, hvor man ikke fra starten undersøger tingene.

Men problemet for rådet er jo derudover, at editionsfilologien i det store og hele siger nøjagtigt det samme som Martinus. Den moderne editionsfilologi retter (her kaldes det emendation) ikke andet end åbenlyse

fejl, som Martinus jo også ønskede som den maksimale ændring i værket. Og den moderne editionsfilologi ser værket på samme måde som Martinus, dvs. værket består af alt Martinus har skrevet. Og værket består ikke af ord og sætninger tilføjet udefra eller andres stykoverskrifter og hvad man ellers tilføjer.

Det vi let kan se er, at det arbejde, der skal føre til videnskabeligt gangbare beslutninger, sjældent bliver gennemført på Martinus Institut. Det der så er spørgsmålet er, om det forklarer, hvorfor beslutningerne virker så ufuldstændige, eller om grunden til, at der ikke er denne mere videnskabeligt planlagte beslutningsproces, skyldes, at man mener, man under alle omstændigheder ved bedst og vil bestemme.

Men en dag bliver det også i Martinus' Sag – ligesom ved brobyggeri – sådan, at man forstår vigtigheden af at planlægge processer, og at de i første omgang er langt vigtigere end med det samme at træffe en beslutning. Først når den rigtige proces er planlagt, kan beslutninger træffes på et oplyst grundlag.

Det er også her, at medinddragelsen af omgivelserne til fulde kan ske, idet man i en sådan proces kun er interesseret i, at alle, der ved noget om en sag, bidrager med denne viden. Herved vil Martinus Institut komme til at fremstå som en åben, medinddragende og lyttende organisation, samtidig med at denne åbenhed ville medføre en øget vidensindsamling. Men stadig vil det selvfølgelig være sådan, at beslutningerne i sidste ende er rådets, men processen kan nemt planlægges ud fra mere demokratiske principper.

Når man skal træffe beslutninger om værket og andre forhold, vil man selvfølgelig have en minutiøs opgørelse af, hvad Martinus har sagt, og hver beslutning vil nøje blive vejret op mod denne dokumentation. Man kommer til med det yderste af sin intellektuelle formåen at prøve at forstå det, der er formidlet gennem verdensaltets højeste grundenergi, intuitionen. Hvis man ikke gør det, sætter man de to højeste grundenergi - intelligensenergien og intuitionsenergien - mere eller mindre ud af spillet. I stedet ender vi ud med det, der kan kaldes "almindelige meninger". Alle mennesker kan have meninger om alt, men det er ikke den slags processer, der skal foregå omkring strukturen og analyserne. For facit er ikke en mening, men noget der fremkommer efter en højintellektuel analyse.

4. Når jordmennesker i dyreriget tror det er dem der skal bestemme

Det er jo fint, at rådet i sit seneste brev understreger, at man ikke lægger afstand til sin pligt til at arbejde efter Martinus' analyser, men meget hurtigt efter den understregning bliver det igen problematisk. Rådet skriver omkring at følge Martinus' bestemmelser (det med **fed** er min fremhævelse):

"Visse af Martinus' bestemmelser udgør ufravigelige regler, fx formålsparagraffen, andre gælder kun foreløbigt: "de bestemmelser, vi sidder her og bestemmer [på bestyrelsesmøderne], - **de skal laves om, når vi får tilrettelagt den rigtige struktur. Så er der meget, der skal laves om.**" (bestyrelsesmøde 30.4.1974). Rådet og de øvrige medarbejdere på MI gør deres yderste for at forstå og efterleve retningslinjerne."

(Svar på kritik, Offentligt svarbrev, 21 december 2017, s.2)

Rådet har flere gange bragt dette citat, men overser helt, at det er fra starten af struktur drøftelserne i 1974 og at Martinus sagde noget helt andet senere:

”Men sagen som den er i dag, den er omtrent, som den vil blive.”

(Rådet, 2/3-76)

”Sagen er startet. Den er allerede som den skal være.”

(Rådet, 9/11-76)

Så rådet udvælger det citat, der passer med deres egne ønsker og behov – altså et citat, hvor rådet mener, de kan finde belæg for, at de har tilladelse til at lave noget om. Det rådet heller ikke forstår er, at når Martinus siger, at der er meget der skal laves om, da er det selvfølgelig Martinus selv, der skal lave det om og ikke 2017 rådet. Om hvem der skal lave strukturen og hvem der skal rette sig efter den siger Martinus senere:

”Vi skal jo lave strukturen. Vi skal jo lave det de andre bestyrelser skal rette sig efter.”

(Rådet, 6/3-79)

Rådet undgår konsekvent alle de citater, hvor Martinus entydigt slår fast, hvem der bestemmer, f.eks.:

”Men når man nu tænker sig ... jamen det er ikke bestyrelsen, der bestemmer. Det er Livets Bog. Det er Martinus’ analyser.”

(Rådet 21/5-1974)

I stedet når man frem til at:

”Dette betyder altså, at rådet ud fra sin egen forståelse kan og skal træffe beslutninger omkring værket og MIs administration” (Om ophavsretten 7/2017, s. 5)

”Den individuelle frihed til at træffe beslutninger og udvikle sig via livets læreprocesser var altså en væsentlig pointe hos Martinus – også indenfor hans egen Sag og dennes ledelse.” (Om ophavsretssagen, 7/2017, s.3)

”Martinus ønskede kun, at hans analyser skulle inspirere til, at vi bruger vores egen erfaring og moral til at agere harmonisk og hensigtsmæssigt.” (Om ophavsretssagen, 7/2017, s.4)

Det er nok snarere sådan, at rådet har truffet utallige beslutninger, der afspejler deres egen moral og nu prøver at retfærdiggøre, at det er deres moral og indsigt, der skal tælle ifølge Martinus. Hvis man virkelig var en sandfærdig åndsforsker, ville man medtage citaterne om, at det ikke er bestyrelsen (rådet), der bestemmer.

Men noget andet, rådet har fået helt galt i halsen, er problematikken om, at Sagen skal styres via love. Det rådet ikke viser nogen som helst forståelse for er, at Martinus i forhold til omgivelser ikke vil opsætte love

og regler, men lige modsat er det i forhold til strukturen og rådets mandat. Rådet blander de to ting sammen, men for Martinus er tale om to forskellige situationer.

Men lad os nu se hvad der står i rådsreferaterne, for faktisk tager Aage Hvolby netop denne problematik op, idet Martinus gentager, at der ikke skal være nogle love, for så er der ikke noget der skal overtrædes, og folk skal lære at tænke selv:

"Aage Hvolby: --- ret mange love og principper. Er det ikke ensbetydende med - når vi taler om struktur, at så skal der ikke lægges ret meget fast.

Martinus: **Ja, strukturen må være fast bundet.** (min fremhævning)

Aage Hvolby: Jo, men er det ikke nogle ganske få og grundlæggende ting, der kan ikke være så mange detaljer.

Martinus: Nej, der skal ikke være så mange. Den skal også være enkel og ligetil. Men den skal være sådan, at den ikke kan væltes. - At den ikke kan laves om, - at de siger det betyder det, og det betyder det, - og han har ment noget andet. Sådan skal den ikke være. - Der kan jo ikke være noget at tage fejl af. Der står jo, at instituttet har sine forpligtelser."

(Rådet, 20/9-1977)

At strukturen skal være fast siger Martinus utallige steder, her bl.a.:

"Nu er der tale om, at vi skal lave en fast struktur."

(Rådet, 9/11-76)

Man skal tværtimod have strenge regler og være bestemt overfor de ting, Martinus har bestemt:

"Nu må vi jo regne med, at Sagen har været et foster, og det er gået sådan, som det bedst kunne. Men det kommer nu dertil, at vi må holde strenge regler og være meget bestemte overfor de forskellige ting, vi bestemmer. For ellers flyder det ud, og så bliver der spektakler."

(Rådet, 5/8-80)

Vi skal kort vende tilbage til hvad Martinus mener med, at der ikke skal være love og regler i forhold til omgivelserne:

"Martinus: [...] Men så er vi jo --- vi må have hele analysen, hvert menneske må have ... de skal ikke være bundet til noget særligt. Vi er ikke ude for at sige: du skal leve sådan og sådan. Han kan leve, ligesom han vil."

(Rådet, 9/11-76)

Eller sagt på en anden måde:

“Men de almindelige regler, - der er der faktisk ikke så meget. Så, jeg regner med, at alle sekter og samfund allerede er med, - men de ved det bare ikke. Hvis vi laver regler, så begrænser vi det, og det er ikke meningen.”

(Rådet, 9/11-76)

Det er jo tydeligt hvad Martinus mener. Hvis man skulle have love om adfærd i Martinus sag, ville et eksempel være, at man skulle være vegetar for at være med i Sagen, og sådan skal det selvfølgelig ikke være. Lige modsat er det med strukturen, den skal være fast.

5. Hvorfor rådet og andre trækker Sagen ned på et lavere niveau, når de ligger deres egen forståelse ned over Sagen

Martinus' åndsvidenskab er som bekendt selve sandheden og den højeste videnskab. Når rådet og andre så vil lægge deres egen forståelse ind over Sagens anliggender, er det klart, at i en kosmisk-kemisk analyse da vil det at lægge en anden eller anderledes forståelse ind nødvendigvis fører til, at Sagen kommer til at befinde sig på et lavere niveau, end før man blandede sin egen forståelse ind i den højeste sandhed.

Ens egen sandhed eller forståelse må jo nødvendigvis repræsentere noget andet end den højeste sandhed, ja ellers ville man jo ikke have behov for at markere, at det er ens egen forståelse. Da sandheden eller videnskaben ikke kan være højere end det højeste, må noget, der blandes ind i denne, så automatisk resultere i noget lavere. Anderledes kan det jo ikke være.

Da rådet ikke entydigt slutter sig til, at det er Livets bog, *Det Tredie Testamente* og strukturen, der entydigt skal være målet, kommer rådet og MI til at repræsentere en fra den højeste sandhed anderledes gruppering. En gruppering hvor det ikke er Martinus' åndsvidenskab og den sandhed, der ligger heri, der entydigt er målet, men rådet repræsenterer et fra denne åndsvidenskab anderledes fænomen, hvor også rådets egen forståelse tæller med.

6. Hvordan det er dokumenteret, at der ikke må rettes et komma, og hvordan Martinus fornægtes inden hanen har gælet tre gange

Rådet skriver:

” Som eksempel på et "Martinus-citat", som vi ikke kan anvende i MIs udgivelsespolitik, er et påstået udsagn om, "at der ikke må rettes et komma". Dette udsagn og hvilken kontekst, det eventuelt blev fremsat i, er ikke dokumenteret. MI kan ikke anvende tredjepartsviden i sin udgivelsespolitik, vi må alene holde os til de dessiner, Martinus har overleveret til MI i skriftlig form (foruden ovennævnte båndoptagne rådsmåder 1974-81).”

(Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet , august 2016, s. 11)

Jeg er enig i, at man skal være meget varsom med mundtlige overleveringer. Men jeg ved også, at Martinus ikke kun har sagt dette til *Rolf Elving*. Og jeg ved også der er en del personer på MI der udmærket er klar

over, at Martinus har udtalt sig sådan. Når der er flere personer der har hørt det samme, giver det selvfølgelig udsagnet større vægt.

Men det der så yderligere er problemet for MI, er, at det nu yderligere er kommet frem, at Martinus på flere torsdagsmøder har sagt (det med fed er min fremhævelse):

"Rettelser i Martinus bøger. Bertil stillede et spørgsmål i denne forbindelse. **Martinus understregede igen meget kraftigt, at der intet måtte rettes i skrifterne.** "Om noget er skrevet "primitivt", så skal det blive stående "primitivt". – " Folk må gerne se, at jeg ikke er særligt belæst. "Stavefejl må gerne – efter samråd – rettes."

(Martinus Institut, Torsdagsmøde, 30 marts 1978)

"Det blev igen understreget, at intet af det Martinus har skrevet må ændres."

(Martinus Institut, Torsdagsmøde, 29 januar 1976)

MI må have vidst, at der fandtes denne skriftlige dokumentation for, at intet må rettes i bøgerne. Yderligere er disse udtalelser på Torsdagsmøder i virkeligheden mere restriktive, end udtalelsen om, at der ikke må rettes et komma. Når intet må rettes, må der selvfølgelig ikke rettes et komma.

At det ikke er første gang Martinus har sagt det ses ved, at det påpeges, at Martinus *igen* understregede. At Martinus mener det meget alvorligt, ses af, at han understregede det *kraftigt*.

I stedet skriver man i forlængelse af det førstnævnte citat::

"Sådanne udsagn kan MI ikke isoleret og ukritisk anvende i sin genudgivelsespolitik i dag, de er fremsat i en samtidig kontekst, [..]"

(Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet , august 2016, s. 11)

Det begynder jo nærmest at blive noget pinagtigt at læse, hvad rådet skriver, for hvis man vil være så venlig at læse det tilføjede "*Kompendium om hvad Martinus har sagt om værket*", da kan man se, at Martinus har udtalt sig på den måde utallige gange, og det har således intet med nogen kontekst at gøre.

Vi kan se, hvem der har været vidne til dette, og det har 4-5 nulevende personer, inklusiv rådets nuværende formand. Så på MI er det endda en selvoplevet erfaring, at Martinus kraftigt har understreget, at intet må rettes. Man har det fra verdensgenløserens egen mund og veldokumenteret skriftligt. Men her skal vi huske på Jesu' ord til sine disciple og specielt Peter (**Det Nye Testamente, Mattheus, kap26, v34**):

"Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: I nat, før hanen galler, vil du fornægte mig tre gange."

Også Martinus må sande, at de mennesker, der skulle hjælpe ham, er endt med at fornægte ham.

7. Hvad der kan dokumenteres, at Martinus har sagt om værkets form

MI, rådet og rådets formand er kommet med en nærmest uendelig strøm af udtalelser om, at Martinus skelnede mellem form og indhold. Der er ingen dokumentation for, at Martinus så det på den måde, altså

at han skelnede mellem form og indhold. Det er også det *Rolf Elving* fortæller. Det er således noget man har fundet på efterfølgende. Men lad os se på hvordan det formuleres:

Willy Kuijper (Se Byrettens deldom af 11/12-14, s.20): "Det er det, der præger instituttets holdning. De kan ikke ændre indholdet, men godt formen. [...] Det er aftalt med Martinus."

Rådets notat "Om ophavsretssagen", februar 2016 : "Instituttet må ikke ændre i indholdet af Martinus' værk, men derimod gerne i formen på værket, når det sker på betryggende vis."

Rådets notat "Om ophavsretssagen", august 2016, s. 11: " MIs retningslinjer (og ophavsretsloven) siger derimod intet om, at MI ikke må ændre i formen ved sin tilgængeliggørelse af værket."

Men når man så mener, at Martinus skelnede mellem form og indhold, så må man også tage de udtalelser, der er fra Martinus om "formen", alvorligt, og det er rent faktisk sådan, at Martinus har udtalt sig om formen på værket og her klart slået fast, at der ikke må ændres i formen:

"Martinus slog fast igen, at han ikke ønskede nogen ændringer i hans skrevne form. Det skrevne kan miste en del derved."

(Martinus Institut, Torsdagsmøde, 30 marts 1978)

Man kan ikke både blæse og have mel i munden, og hvis man mener, Martinus skelnede mellem form og indhold, da må man selvfølgelig tage hans udtalelser om formen alvorligt, og her siger han klart, at det skrevne kan miste en del, hvis man ændrer på formen.

8. Hvordan forholdet til sandhed i Sagen om Sandhedens ånd har taget en kamæleonagtig drejning

Et godt eksempel på, hvordan man er gået helt uden om Martinus, er manuskriptet til den bog, der aldrig blev udgivet, nemlig introduktionsbogen "*Det Tredie Testamente*", der i det store hele nu er at finde som en del af bogen "*Den intellektualiserede kristendom*".

Per Thorell læste korrektur på dette manuskript og var så betaget af det, at han begyndte at omskrive det. Der findes en kopi af dette manuskript, hvor *Thorell* specielt med rødt har tilføjet sine rettelser. Ligeledes findes der to næsten identiske kopier, der er en renskrift af ovenstående. Den ene kopi har MI, mens den anden kopi er den, *Kurt Christiansen* udgav.

På forsiden af den kopi af Martinus manuskript, hvor *Thorell* har tilføjet sine rettelser – specielt med rødt - står skrevet:

"Kopi af ms (manuskript/min kommentar) af Martinus. Rettelser af *Per Thorell*. Må iflg. Martinus ikke anvendes til udgivelse."

Det er underskrevet af *Ib Schleicher*, *Henning Laug* og *Willy Kuijper* den 21. juni 1982.

Ligeledes står der på *Per Thorells* renskrift:

”Per Thorells omskrivning af Martinus manuskript. Må ikke anvendes til udgivelse.”

Også det er underskrevet af *Ib Schleicher*, *Henning Laug* og *Willy Kuijper* den samme dag, altså den 21. juni 1982.

Klar tale skulle man mene. Den sidste underskrift er sat på forordet i Thorells renskrift. Men i 2004 ændrer virkeligheden sig, og man udgiver forordet i ”*Den intellektualiserede kristendom*” og skriver i en ikke udgivet note:

”Dette forord skrev Martinus til sin oprindelige planlagte separate bog om Det Tredje Testamente. Han indstillede arbejdet med denne bog i 1978 og skrev derefter videre på manuskriptmaterialet til brug i andre af sine værker.

Den foreliggende udgave af Forordet ser ud til at være renskrevet af forfatteren Per Thorell efter Martinus’ anvisninger. Martinus’ egen original mangler i arkivet.”

Man har altså udmærket vidst, at Martinus ikke ønskede dette manuskript udgivet, i hvert fald har *Willy Kuiper* jo vidst det – idet han har skrevet under på det - men det vil man ikke respektere, så man ændrer blot forklaringen.

Det der gør det endnu værre er, at vi ikke ved, om forordet er noget *Per Thorell* selv har skrevet. Da der ikke er nogen der kender til, at Martinus skulle have skrevet et sådant forord, risikerer vi her at have en decideret forfalskning af Martinus, og det udgiver man så i Martinus’ navn.

Personligt synes jeg ordet forfalskning er blevet brugt noget letsindigt, i denne undervisningssituation. Men hvis der i Martinus’ værk findes noget, en anden har skrevet, og man ved det og ikke gør opmærksom på det, da er vi nået det punkt, hvor jeg synes, det er på sin plads at tale om, at værket er forfalsket.

Men nu er det ikke for at diskutere disse manuskripter, men for at påpege, at der træffes beslutninger, selvom det er let at dokumentere, at de ikke er i overensstemmelse med Martinus. Og der tegner sig efterhånden et klart billede af rådets formand *Willy Kuijper*. For *Willy Kuijper* er det tydeligvis ikke vigtigt, hvad der er Martinus’ ønsker, når *Willy Kuijper* har brug for noget andet.

Et andet eksempel på, at *Willy Kuijper* ændrer holdning omkring Sagen, når det passer ind i hans egen dagsorden, har *Jes Arbov* grundigt belyst i artiklen ”Falske vidnesbyrd i Københavns Byret”:

”Ifølge retsprotokollen kan Willem Johannes Kuijper, der er formand for rådet på Martinus Institut, ”ikke vurdere”, om Det Tredie Testamente ”er en fortsættelse af Bibelen”. Han tilføjer hertil mærkeligt vildledende eller intetsigende – eller hvordan man nu skal forstå det – at titlen er Det Tredje Testamente, fordi der var to forudgående, det gamle og det nye, men disse er ikke skrevet af Martinus”. *Willy Kuijper* anerkender altså, at Det Tredie Testamente refererer til Bibelens to testamenter, men han kan ikke selv vurdere, om Martinus taler sandt, når han omhyggeligt forklarer, at Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen.

Udsagnet er helt igennem besynderligt, fordi Martinus, som vi har set helt utvetydigt og eksplicit forklarer, at hans værk er den bebudede fortsættelse af Bibelen. At *Willy Kuijper* virkelig ikke ved det kan på forhånd udelukkes. Han har kendt Martinus personligt og virket for Sagen i mere end 40 år. Han har gået til

Martinus' foredrag, læst bøgerne og deltaget i rådsmøder med Martinus for bordenden, så selvfølgelig ved han, at Martinus selv betragter det Tredie Testamente som Bibelens fortsættelse og afslutning.

Men derudover har Willy Kuijper skrevet en artikel i 1981 "Kristendommen som verdensvidenskab eller livsfundament", hvor vi kan se, at Willy Kuijper selvfølgelig ved, at der er en sammenhæng mellem testamenterne. Willy Kuijper skriver:

"Kan vi virkelig forestille os en mere videnskabelig forklaring af "Det nye Testamente", der omhandler Kristi komme eller de store facitter, som indledte en begyndende næstekærlighedsepoke; en forklaring, som derfor kan betegnes som "Kristi genkomst", videnskabelig kristendom eller næstekærlighedsvidenskab?"

(Arbov, "Falske vidnesbyrd i Københavns Byret, Den nye verdensimpuls 1/2016, s.6)

Willy Kuijper skifter altså mening – ikke på baggrund af intellektuelle udredninger – men set udefra på en nærmest kamæleonagtig måde. Devisen må være, at hvis *Willy Kuijper* ser en eller anden fordel ved det, da hænger de tre testamenter ikke sammen og hvis *Willy Kuijper* synes, et forord, der ifølge Martinus ikke må udgives, skal udgives som Martinus, så gør han det. Og hvis der er behov for det, så ændrer han bare forklaringen, så forordet er skrevet efter Martinus' anvisninger.

9. Hvordan rådets formand forholdt sig under Martinus og indtil han blev formand.

Fra 2007 mener rådets formand, at man gerne må ændre i formen, men ikke indholdet. I retten 2014 siger Willy Kuijper som allerede citeret:

" [...], men de måtte ikke ændre i indholdet. Det er dette, der præger instituttets holdning. De kan ikke ændre indholdet men godt formen. [...] Det er aftalt med Martinus."

(Byrettens deldom af 11/12-14, s.20)

Nu er det jo fuldstændigt udokumenteret, at det skulle være aftalt med Martinus, og det er mange gange vist, at det var helt andre ting Martinus sagde.

Men vi må spørge, hvad *Willy Kuijper* sagde på Torsdagsmødet den 30. marts 1978, da Martinus kraftigt understregede, at intet må rettes i skrifterne? - Og hvad sagde *Willy Kuijper*, da Martinus på samme møde slog fast *igen* at han ikke ønskede nogen ændringer i hans skrevne form? - Martinus siger jo her det modsatte af, hvad *Willy Kuijper* påstår Martinus har sagt??

Men modsagde *Willy Kuijper* ellers Martinus, når Martinus sagde, at intet må rettes eller i hvert fald allerhøjest åbenlyse trykfejl? - Nej, der er aldrig nogen, der har hørt *Willy Kuijper* stille spørgsmålstejn ved disse ting overfor Martinus.

Men hvad da *Aage Hvolby* skrev artiklen "Epokegørende træk ved Martinus verdensbillede"? Protesterer *Willy Kuijper* her over, at der intet må rettes i fremtiden, udover simple stavefejl? - Nej det gjorde *Willy Kuijper* ikke. Da *Ib Schleicher* i 1982 siger det samme, gør *Willy Kuijper* så ikke opmærksom på, at det er noget helt andet der er aftalt med Martinus? - Rådet har jo aftalt med Martinus, at bare indholdet ikke

bliver ændret så er det godt. Nej *Willy Kuijper* siger ingenting. Men så da *Henning Laug* laver en opsummering af, hvad der er sagt på Torsdagsmøderne og ved rådsmøderne og sjovt nok også når frem til, at det eneste der må rettes er åbenlyse trykfejl, da må *Willy Kuijper* da have protesteret? - Men nej, det gjorde *Willy Kuijper* ikke.

Og da *Aage Hvolby*, *Ib Schleicher* og *Henning Laug* "glemte", at det var gavebrevet, der var Martinus' sidste ønske til sit værks udgivelse, gjorde *Willy Kuijper* dem så opmærksom på det? - Nej, det gjorde *Willy Kuijper* ikke.

Da det ikke er uvæsentligt, hvad rådets formand *Willy Kuijper* gør og siger omkring værket, må vi lave en nærmere analyse af hvordan det kunne være foregået i sin tid, hvis noget af det, *Willy Kuijper* siger, er rigtigt:

- For det første må Martinus have sagt to forskellige ting. En ting til resten af det oprindelige råd og en ting til *Willy Kuijper*. Det er dokumenteret mange gange, hvad de andre rådsmedlemmer har hørt fra Martinus, og det ved brede kredse på MI desuden også, da de selv har hørt det fra Martinus' egen mund.
- Selvom det er helt usandsynligt, at Martinus skulle have sagt noget helt andet om udgivelsen af sit værk til *Willy Kuijper* end til resten af rådet, og det også er helt usandsynligt, at Martinus kun har sagt noget til *Willy Kuijper* alene, så må vi alligevel spørge hvorfor *Willy Kuijper* ikke har taget dette åbent op med Martinus?
- Dernæst er det jo også mærkeligt at *Willy Kuijper* ikke efter Martinus overgang til det åndelige plan ikke har informeret resten af rådet om, at han har fået noget andet at vide fra Martinus?
- Og når så de andre rådsmedlemmer skriftligt redegør for, hvad Martinus har sagt, hvorfor reagerer *Willy Kuijper* så ikke? - Det er da noget underligt noget at have fået noget information fra Martinus, om hvordan værket skal udgives, og så holde det tilbage?

Det er således helt usandsynligt, at *Willy Kuijper* skulle have fået at vide fra Martinus, at værket skal udgives i henhold til gavebrevet, og at det væsentligste i udgivelsen er, at indholdet ikke bliver ændret, således at man gerne må ændre i formen.

Foruden at de beskrevne scenarier er helt urealistiske, da er der – som vi skal vende yderligere tilbage til - hverken nogen skriftlig eller mundtlig dokumentation, der støtter det *Willy Kuijper* siger.

Nu er det selvfølgelig ikke *Willy Kuijper* alene, der har stået for disse ting, det er sket sammen med en mindre gruppe af andre personer på MI. Detaljerne i dette er dog uinteressante i denne sammenhæng.

Men det er også sådan, at det kun er denne mindre gruppe, der kender til disse ting. Man starter ikke introduktionen af nye frivillige eller medarbejdere med at fortælle, hvordan værket i virkeligheden er udgivet, og der er således en stor gruppe mennesker på MI, der reelt intet ved om disse ting, selvom de ganske givet har masser af meninger om det.

Willy Kuijper skulle have være garanten for Martinus' ønsker, udvalgt af Martinus selv. Det var jo *Willy Kuijper*, der burde have udarbejdet kompendiet om, hvad Martinus har sagt om sit værk. *Willy Kuijper* har jo hørt disse ting fra Martinus selv, og han skulle have stået op for de andre medarbejdere på MI og holdt fast i disse ting. I stedet har *Willy Kuijper* sin egen dagsorden og *Willy Kuijper* har selvfølgelig et stort medansvar for den måde, Sagen har udviklet sig på.

10. Hvordan rådet og sproggruppen forklarede sig i starten af konflikten

Det er karakteristisk, at rådet og sproggruppen stort set ikke kommunikerer noget i perioden 2001 til konflikten rigtig tager fart. Man ændrer på lovene, på rådets sammensætning og man begynder at sætte sine egne ord ind i værket og fjerner Martinus originale ord, alt sammen uden at det er noget, man fortæller om og tydeligvis heller ikke ønsker en dialog med nogen om.

Det første vidnesbyrd om rådet og sproggruppens holdning får vi i 2005 i *Jan Tarbensen*'s artikel "Rettelserne af Martinus' værk" (Den nye verdensimpuls, 3/2005). Denne artikel er et svar på den første kritik af rådets udgivelser.

Mht. hele omdrejningspunktet, altså konflikten om udgivelsen af det originale værk, er det tydeligt, at rådet og sproggruppen har truffet en klar beslutning:

"Instituttet har truffet et valg mht., hvilken udgave der skal udgives i fremtiden, og dette valg kan man selvfølgelig være uenig i. Instituttet ser det som sin opgave at levere den bedst mulige udgave til læserne, så det vil ikke komme på tale at udgive retroudegaver med gammel retskrivning og de irriterende, men indholdsmæssigt ubetydelige, småfejl, men teoretisk vil det sagtens kunne lade sig gøre. [...] I praksis vil instituttet dog kun udgive den bedst mulige udgave, så sådanne specialudgaver for folk med hang til den oprindelige retskrivning og de oprindelige fejl bliver ikke aktuelle."

(Tarbensen, Rettelser i Martinus værk, s.20-21)

Senere fra 2007 har rådet dog udtalt, at man gerne ville udgive de originale bøger, hvis der - efter rådets egen vurdering - er tilstrækkelig efterspørgsel efter dem. Men rådets oprindelige indstilling er der jo ikke tvivl om.

Det næste, der åbenlyst springer i øjnene, er, at der intet står om, hvad der er Martinus' ønske til sit værk. Der er ikke et citat om dette eller en eneste refleksion over om alle de rettelser man ønsker er i overensstemmelse med det Martinus har godkendt. Martinus er ligesom en sekundær person i denne sammenhæng.

Ja man synes endda, at det, Martinus valgte, er lidt pinligt, idet Martinus jo besluttede at ordet 'Tredie' skulle staves med i:

"Jeg synes, at det er herligt, at rådet nu har valgt at stave Det Tredje Testamente rigtigt. Ud over at være sluppet af med en lidt pinlig stavefejl i værkets overtitel er der jo ligefrem tale om en fornem markering af, at indholdet i bogen nu også har en opdateret retskrivning."

(Tarbensen, Rettelser i Martinus værk, s.23)

Derimod er der en lovprisning af et "fejlrit værk" (altså ikke det Martinus godkendte) og som det kendes fra senere står der f.eks.:

"Først og fremmest vil jeg gerne understrege, at der overhovedet hverken er grund til bekymring eller myter mht. de nye bogudgavers indhold. Indholdet er præcist som i de gamle. Der er ikke rettet noget, som har ændret betydningen af sætningerne og bøgernes indhold. Men bøgerne er opdateret til moderne

retskrivning med "å" i stedet for "aa" og navneordene er som hovedregel skrevet med lille begyndelsesbogstav. Og i forbindelse med disse ændringer af teksten, er der bl.a. også rettet stave- og slåfejl samt opdateret til nye stavemåder. Der er tale om minimale og "tekniske" rettelser, som ikke hos nogen læsere kan berøre selve indholdet og forståelsen af det kosmiske budskab.

Egentlig er jeg ked af Langekærs og Jensens kritik, fordi den skaber uro i Martinus-kredse på et uberettiget grundlag. Værkerne er faktisk bedre end nogensinde, fordi de dels indeholder færre fejl, dels er de i visse tilfælde tættere på originalmanuskriptet end nogen tidligere bogudgave,"

(Tarbensen, Rettelser i Martinus Værk, s.19)

At hele rådets og sproggruppens argumentationsform i Martinus egen begrebsverden placerer dem som de meget pedantiske, der beskæftiger sig med ligegyldige småfejl, er en ting. Som før nævnt har det samme råd og den samme sproggruppe jo indsat i titusindvis af ikke-Martinus-ord, fjernet og omskrevet originalt Martinus arbejde og endda - mod Martinus ønske - indsat *Thorell* i værket, samt mange andre ting. At man så samtidig mener, at værket er mere fejlfrit end nogensinde og tættere på originalmanuskriptet, må betegnes som lidt af en gåde. Faktisk har værket aldrig været længere væk fra det originale Martinusarbejde.

Men det vigtigste at hæfte sig ved her er, at man forsøgte helt at stoppe udgivelserne af det originale værk, og at Martinus' egne betragtninger om udgivelsen af sit værk ikke er noget, man beskæftiger sig med. Dertil kommer - som allerede bemærket - at MI heller ikke har sat sig ind i videnskaben på området.

I øvrigt skal det understreges, at det muligvis kan blive nødvendigt med en moderniseret udgave af værket. Der er som sådan ikke noget galt med en moderniseret udgave, men det er og bliver en *sekundær* og *ændret* udgave i forhold til Martinus' originale værk. Men denne beslutning skal tages på baggrund af en konkret viden eller undersøgelse af nødvendigheden af dette. Man kan blot ikke uden videre sige at "det er til gavn for den yngre generation" uden at have dokumentation for, hvad den yngre generation kan og ønsker.

Da min datter var 8 år og kunne læse, bad jeg hende læse side 1 i Livets Bog, og det kunne hun stort set uden problemer. Hun ænsede ikke, at noget stod med store bogstaver eller var stavet lidt anderledes. Det eneste hun ikke kunne på egen hånd var, at 'aa' er 'å', men med en kort introduktion til dette var det heller ikke noget problem. Dette er 3-4 år siden, og min påstand er, at der ikke er nogen fra den yngre generation, der ikke kan læse Martinus' originalværk. Hvis man er uenig i dette, må man lave en undersøgelse, der viser, hvad det er, den yngre generation ikke kan.

Da en moderniseret udgave ikke er at svar på noget den yngre generation ikke kan – men noget den ældre generation mener den yngre generation ikke magter - må sandhedsforskeren dog spørge sig selv om der er en psykologisk faktor hos den yngre generation der gør, at de foretrækker en moderniseret udgave. Men selv hvis der er det, så må man spørge hvad denne psykologiske faktor består i? Men hvis man finder frem til at der er en sådan barriere, må man overveje, at udgive værket i en moderniseret udgave.

11. Hvordan der bliver konstrueret nye forklaringer, da Martinus citater blev bragt ind i diskussionen

Men efterhånden blev Martinus citater om hans ønsker til værket bragt ind i diskussionen, og det blev hurtigt klart, at det gav problemer for rådet, der slet ikke som udgangspunkt har forsøgt at lave en grundig beskrivelse af, hvad Martinus har sagt. Men pludselig kom der citater frem om, at der ikke må rettes noget som helst, udover åbenlyse trykfejl osv.

Og når man så har ændret retskrivning, indsat i titusindvis af ikke-Martinus-ord i værket, fjernet originale Martinusord, omskrevet noget, Martinus har skrevet, indsat noget *Thorell* har skrevet i værket etc., så er det ganske klart, at disse ændringer er ændringer udover åbenlyse stave- og trykfejl, der er det absolut maksimale, Martinus har givet tilladelse til.

Man har altså i sin udgivelsespolitik i metermål overtrådt det, man er blevet bedt om af Martinus, og som i øvrigt er videnskabeligt holdbart. Og hvad gør man så?

Ja man kunne have ønsket at man var gået tilbage og havde læst på tingene. Men det gør man ikke. I stedet finder man på måder, man kan retfærdiggøre det forkerte, man har gjort, og den taktik går grundlæggende ud på, at Martinus slet ikke har sagt det, han har sagt, han har sagt noget helt andet. Det andet, Martinus har sagt og ment, er ganske vist først kommet frem i 2007-2017. Dette kommer i følgende udgaver:

- A. Man må gerne ændre i formen, bare man ikke ændrer indholdet.
- B. Gavebrevet er Martinus sidste ønske i forhold til værket.
- C. Man må gerne ændre på ord og sætninger, bare man holder sig indenfor Martinus' tradition og kontekst.

Som man kan se af det bagest tilføjede "*Kompendium om hvad Martinus har sagt om værket*", er de udtalelser, rådet fremkommer med, ikke hentet fra de primært skriftlige kilder, vi har fra Martinus, men det er derimod udtryk for rådets egne efterkonstruktioner i 2007-2017, da rådet måtte komme med en forklaring på alle deres ændringer.

A. Må man må gerne ændre i formen, bare man ikke ændrer på indholdet?

Dette postulat bygger på den påstand, at man kan ændre på et værks form uden at ændre på indholdet. Nogle gange bliver værkets fysiske udtryk blandet ind i værkets form, men det er dybest set to forskellige ting. Ligeledes mener MI til tider også, at man kan ændre på ordene i værket uden at ændre på indholdet. Dette vil vi se nærmere på i det sidste punkt i dette afsnit. Det vigtigste, vi vil se på her, er således *retskrivningen*.

Der er som nævnt kun et udsagn fra Martinus hvor han omtaler værkets form:

"Martinus slog fast igen, at han ikke ønskede nogen ændringer i hans skrevne form. Det skrevne kan miste en del derved."

(Martinus Institut, Torsdagsmøde, 30 marts 1978)

Der findes heller ingen mundtlig dokumentation om, at Martinus ønskede ændringer i formen. Alligevel begynder rådet at postulere dette, første gang i en artikel i DNV 4/2007, og i *Kosmos* 3/2009 bliver påstanden fremført om at Martinus skelnede mellem form og indhold, og at Martinus - i strid med den skriftlige dokumentation – ikke skulle mene, at ændringer i formen ændrer på indholdet, idet man skriver:

”Til disse retningslinjer skal bemærkes, at de bygger på Martinus’ krav om at bevare værkerne med uændret indhold, samtidig med at de i deres ydre form bliver publiceret f.eks. med ny retskrivning,[...]”

(Orientering fra rådet, **Bevarelse og publicering af Det Tredje Testamente**, *Kosmos*, 3/2009, s.84)

Og

”og det har den naturlige konsekvens, at det ikke er formen, men indholdet i værkerne, der skal forblive uændret.”

(ibid. s. 87)

Men der er ingen henvisninger til citater eller skriftlig dokumentation om, hvor Martinus skulle have sagt således. I stedet citeres dette:

”Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks. invidid/ individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus’ personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet, efter at der var blevet fremlagt enkelte eksempler, hvor der fra forskellig side havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten. Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var helt sikker på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus’ medvirken, **og såfremt den nævnte liste ikke når at blive behandlet, må der ikke i fremtiden foretages rettelser i Martinus værker.**” (Rådsmødereferat 16.03.76)

Sætningen angivet med **fed** er ikke med i rådets citat, men man har i stedet selv sat et punktum efter ordet ‘medvirken’.

Men i det bragte citat siger Martinus jo ikke noget som helst om, at man gerne må ændre på formen. Tværtimod siger han, at det ikke er nødvendigt at rette noget som helst, at der i fremtiden ikke må foretages rettelser i værket, og at det eneste, der må rettes, er åbenlyse trykfejl. Men er det, at ændre i et værks form, en åbenlys trykfejl? - Nej det er det ikke, så heller ikke i det citat, rådet selv bringer, er der noget belæg for at sige, at Martinus tillod rettelser i formen.

I forlængelse af dette argumenterer rådet for, at Martinus selv senere udgave *Bisættelse* i 1948-retskrivningen efter den oprindelig var kommet i retskrivningen før 1948. Ligeledes kom ”Det evige Verdensbillede 1-3” i 1948-retskrivningen.

Men at en forfatter skriver i sin egen tids retskrivning er sædvanen, og det ville være yderst mærkeligt, hvis Martinus ikke havde fulgt retskrivningen i sin egen levetid. Men at ændre noget til en retskrivning inden for forfatterens levetid og sætte denne ændring ”på uendelig” er to helt forskellige ting. Nu har rådet tydeligvis

ikke sat sig specielt godt ind i videnskaben på området, men det er klart, at jo længere væk fra forfatterens levetid, man ændrer et værks retskrivning, jo mere mærkbar bliver afhistoriseringen af værket.

Vi må spørge: er der nogen som helst skriftlig eller mundtlig dokumentation for, at Martinus ønskede retskrivningen ændret udover hans egen levetid? - Svaret er, at en sådan dokumentation ikke findes.

Der henvises ofte til formålsparagraffen, der siger:

”Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, oplyse om disse værker, og gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.”

(Martinus åndsvidenskabelige Institut, Love af 25 maj 1982)

Man skriver så f.eks:

”Alene udsagnet i formålsparagraffen, at værket skal publiceres i betryggende form, viser, at værket kan publiceres i flere former (ellers skulle der vel stå: i uændret form).”

(Svar på kritik, Offentligt svarbrev fra rådet 12 september 2017, s 4)

Nej, selvfølgelig skal værket ikke kun udgives i én form, for der tales også i formålsparagraffen om oversættelser, og værket skal selvfølgelig udgives i hundredvis af former, eller på så mange sprog, der er nødvendigt. Og netop ved oversættelser skal disse fremstilles i ”betryggende form”, da der ved oversættelser nødvendigvis er et spørgsmål om at bevare indholdet uændret. Men man kan jo ikke deraf udlede, at man gerne må ændre på den danske form eller retskrivning. Det står der intet om.

Vi må bede rådet om at læse formålsparagraffen igen, idet rådet tydeligvis ikke har forstået, hvad der står i den, når man kan fremføre det som en nyhed, at værket skal publiceres i flere former. Det er jo indlysende, at det skal det.

En anden påstand, man har argumenteret for, er, at det at værket skal bevares uændret ikke betyder, at det skal *udgives* uændret. Hvem der så har behov for udgivelser, der er ændret af ufærdige jordmennesker, er et såkaldt ”godt spørgsmål”, og Martinus har da heller ikke her givet udtryk for, at man gerne må udgive *ændrede* udgaver. Det er der ingen dokumentation for.

Men under alle omstændigheder ser vi første gang postulatet fra rådets side om, at Martinus skelnede mellem form og indhold i **2007**. Altså **26 år** efter Martinus overgang til det åndelige plan.

B. Er Gavebrevet Martinus sidste ønske i forhold til værket?

Rådet skriver:

”Det er rådets vurdering, at gavebrevet udgør det vigtigste dokument om behandlingen af Martinus' værk. Sammenlignet med de øvrige retningslinjer indeholder gavebrevet det klareste udtryk for Martinus' ønsker, og det er samtidig det sidste dokument af denne art, han efterlod.”

(Om ophavsretssagen, kommentar fra rådet, februar 2016, s.5)

Samtidig er det jo besynderligt, at Martinus d. 17 juni 1980 godkendte *Aage Hvolbys* artikel "*Epokegørende træk ved Martinus verdensbillede*", hvor der står, at det eneste, der må ændres i fremtiden (han skriver ikke til i morgen, hvor jeg underskriver gavebrevet) er simple stavefejl og derudover står der også de andre ting, der er kendte omkring Martinus' ønsker.

Det rådet mener er altså, at Martinus indenfor et døgn – gavebrevet er underskrevet den 18. juni 1980 – skulle have haft to meninger om sit værks udgivelse.

Antagelsen om, at det skulle være *gavebrevet*, værket skulle udgives efter, ses første gang mere offentligt den 10. februar 2016, men umiddelbart er den første gang, der er blevet givet udtryk for det, i et brev til *Jan Langekær* den 2. maj 2013.

Postulatet om at gavebrevet er det væsentligste dokument omkring Martinus' ønske til sit værk er hverken mundtligt eller skriftligt dokumenteret. Der findes altså absolut ingen dokumentation, der støtter denne antagelse. Vi ser første gang postulatet i 2013. Altså 32 år efter Martinus overgang til det åndelige plan. Vi skal i næste afsnit vende tilbage til gavebrevet.

C. Må man må gerne ændre på ord og sætninger, bare man holder sig indenfor Martinus' tradition og kontekst.

Martinus Institut skriver i deres notat "*Kritik må være kærlig*":

"Det påstås, at MI har indsat stykoverskrifter i de senere udgivelser af Martinus' værk og dermed indsat titusindvis af selvopfundne ord i værket.

Det er ikke korrekt. Vi har fortsat Martinus' tradition med at indsætte stykoverskrifter for at øge læsbarheden. MI har således indsat stykoverskrifter i afskrifter af foredrag samt i få artikler af Martinus. Herudover har vi indsat 21 ud af 144 stykoverskrifter i "Den Intellektualiserede Kristendom."

Der er ikke indsat stykoverskrifter andre steder i Martinus' værk, og stykoverskrifterne er i dag Martinus' egne ord fra konteksten (og altså ikke selvopfundne formuleringer). Proceduren følger anvisningen i Martinus' gavebrev, om at Instituttet kan "færdiggøre ikke afsluttede arbejder".

(Kritik må være kærlig, Note om urigtige beskyldninger mod instituttet, juli 2017, s.7)

Man er jo nærmest ved at give sig selv "medforfatter-rettigheder", og det passer meget godt med den måde, værket bliver udgivet på.

Nu omtaler man kun stykoverskrifter, men muligvis har man også givet sig selv medforfatter-rettigheder i form af at sætte en anden forfatter ind i værket, fjerne og tilføje ord ved genudgivelse af helt færdige Martinusartikler. Deciderede omskrivninger af Martinus egne stykoverskrifter, og så har man i "*Den intellektualiserede kristendom*" også klippet andre afsnit ind i en anden sammenhæng og mange andre ting.

Men har Martinus noget sted givet tilladelse til, at man bare kan fortsætte hans tradition? - Nej det findes der hverken skriftlige eller mundtlige kilder på. Det ville jo også være mærkeligt, hvis Martinus, samtidig

med at han kraftigt understregede, at intet må rettes, har ment, at man gerne må ændre på hans ord og sætninger, og endda sætte nye sætninger ind i værket.

Foruden at man mener, at man må fortsætte Martinus' tradition, så mener man, at man må ændre, hvis det foregår indenfor konteksten. Hertil skal blot bemærkes, at der ikke er nogen som helst skriftlig eller mundtlig dokumentation for dette. Martinus ville også fremstå underligt usammenhængende, hvis han den ene dag kraftigt understregede at intet må rettes, og den næste dag mener, at man gerne må ændre i hans værk, hvis man holder sig til hans tradition og kontekst.

Det er altså nærmest prævidenskabeligt, at sige man må ændre noget, hvis det er inden for en kontekst. Der findes ingen videnskabelige kriterier, der kan fastslå, hvad konteksten er. Det er en helt subjektiv vurdering.

Så henviser man til gavebrevet, men man har jo heller ikke nogen skriftlig eller mundtlig dokumentation for, at gavebrevet handler om værkets udgivelse, det er noget man selv har fundet på omkring 2013, altså over 30 år efter Martinus overgik til det åndelige plan.

Så slutter man af med at sige, at man i gavebrevet har fået lov til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder, men dette overruler ikke kriteriet om, at intet må ændres udover åbenlyse tryk- og stavefejl. Martinus ændrer selvfølgelig ikke sin grundlæggende indstilling til udgivelsen af hans værk, fordi der er tale om et uafsluttet arbejde. Hvis Martinus gjorde det, ville der være forskellige regler for værkets udgivelse alt efter hvilken del af værket, det drejer sig om, og så ujævnt tænker en verdensgenløser ikke. At det så er blevet virkelighed med det værk, Martinus Institut udgiver, er en anden sag.

Det er et sigende eksempel på, hvordan rådet først ændrer på værket og dernæst på forklaringerne. Man udgiver åbenlyst ikke værket i henhold til originalmanuskriptet, og når det så bliver påpeget, da finder man en ny forklaring, her altså, at man kan udgive værket i henhold til Martinus' tradition og kontekst. Rådet kommer altså her med den reelt fantastiske påstand, at man ikke behøver udgive værket i henhold til originalmanuskriptet.

Det er først i **2017**, man så åbenlyst giver sig selv lov til at ændre i værket hvis man holder sig indenfor Martinus tradition og kontekst. Altså **35 år** efter Martinus overgik til det åndelige plan.

D. Konklusion

De retningslinjer, som Martinus værk aktuelt bliver udgivet efter af Martinus Institut, bygger reelt ikke på nogen form for skriftlig dokumentation fra Martinus. Disse postulater er samtidig fremkommet i perioden 2007-2017, altså vi ser dem først 26-35 år efter Martinus gik over på det åndelige plan. De er konstrueret efter, at der begyndte at komme kritik af den udgivelsespraksis, man iværksatte i perioden 2001-2004. Det er således ræsonnementer, der er fremsat for at forsvare denne udgivelsespraksis. Man ændrer først på værket, og derefter ændrer man på forklaringerne, der ligger til grund for værkets udgivelse, så de bedre stemmer overens med det, man faktisk har gjort. Det er åbenbart ikke noget problem for fremtrædende medarbejdere på MI, at de rent faktisk har hørt fra Martinus egen mund, hvordan hans ønske til værkets udgivelse er.

Yderligere er det tydeligt, at det, det første råd i starten af 80'erne gav udtryk for, netop stemmer overens med det, Martinus har sagt et uendeligt antal gange.

Det Martinus har sagt igen og igen – at der intet må rettes eller allerhøjest åbenlyse fejl – det forsøger man enten at fortie væk, eller også kommer man med påstande om, at det kun drejer sig om en bestemt kontekst. Men Martinus har sagt det så mange gange og til så mange mennesker, og det er dokumenteret på så mange måder, at ingen kommer til at have en chance for at lave om på dette, og når rådet forsøger dette, da lægger man en grå tåge af usandhed ind over Sagen. *Willy Kuijper* og hans mandskab forsøger fuldstændig seriøst at ændre på strukturen omkring den væsentligste opgave på Martinus Institut, der er varetagelsen af værket.

Set i det lys er det ikke svært at forstå, hvorfor Sagen er havnet i denne undervisningssituation, for uden udgivelsen af faksimileudgaverne og den deraf udløste retssag, ville tingene fortsat være forblevet skjult.

12. Endnu nogle eksempler på, hvordan man ændrer, også i helt færdigt Martinusarbejde, og hvorfor man ikke har nogen dokumentation for, at gavebrevet handler om udgivelsen af værket

På trods af den omfangsrige dokumentation, der er fremlagt for alle mulige forskellige ændringer i værket, er rådet grundlæggende benægtende overfor, at der er foretaget ændringer. Ændringerne er ganske vist taget til i 2001, men de startede grundlæggende med Bisættelse 1989, og som vi skal se i et eksempel nedenfor, ændrede man også i værket i 90'erne. Man har således reelt ændret i værket i næsten 30 år og i ligeså lang tid stort set været benægtende overfor det. Det var heller ikke MI selv, der fremlagde dokumentationen for ændringerne i Bisættelse 1989, det var derimod *Jan Langekær*.

Vi vil nu se på 2 eksempler på ændringer i Martinus' værk, der er foretaget i genudgivelsen af helt færdige artikler og en fra et afskrift af et foredrag i 1992. Det er ikke sådan, at jeg har gennemgået disse artikler i deres helhed, men kun de første sider af artiklen, og i tilfældet med foredraget kun fra et afsnit, jeg fandt i en anden sammenhæng. Der er givetvis mange flere ændringer i virkeligheden.

Der er i disse 2 helt færdige artikler fra Martinus i alle tilfælde ændret retskrivning, indsat stykoverskrifter og ændret tegnsætning.

Vi husker, at rådet i deres "*Notat om urigtige beskyldninger mod instituttet*" skriver, at proceduren for indsættelse af stykoverskrifter følger anvisningen i gavebrevet om, at man kan færdiggøre ikke afsluttede arbejder (se side 26 i denne skrivelse). Men de artikler, vi her taler om er helt færdigt arbejde fra Martinus hånd, så der er ikke noget at færdiggøre. Men efter hvilket kriterie kan man så foretage disse ændringer?

Men derudover er der stadig absolut ingen dokumentation for, at gavebrevet handler om Martinus' kriterier for udgivelse af værket. Gavebrevet er et juridisk dokument, der overdrager de juridiske rettigheder til MI. Det, Martinus sagde om hans ufærdige arbejde, er noget helt andet, og det står interessant nok også i Samarbejdsstrukturen (2003), hvor rådet og *Willy Kuijper* mener – i modsætning til i 2013 - at man ikke må færdiggøre ufærdige manuskripter, og det bygger man på hvad Martinus rent faktisk har sagt:

”Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form.”

(Samarbejdsstrukturen, 2003, s.94; Rådet, 22/1-74)

Dette er i øvrigt også retningslinjen i Samarbejdsstrukturen fra 1992, og som man kan se af det vedhæftede ”*Kompendium om hvad Martinus har sagt om værket*”, er Martinus helt entydig omkring disse ting.

Rådet skriver i oktober 2004 et notat om de efterladte manuskripter, og også her er man helt klar omkring, hvad der er Martinus’ ønske (det med fed er min fremhævnning):

”De efterladte skrifter må siges også at høre til den supplerende del af missionen, og det blev flere gange drøftet med ham, hvordan Instituttet med tiden skulle forholde sig til dette materiale. **Han svarede hertil som det første, at ingen skulle forsøge at skrive videre på hans uafsluttede skrifter**, men han lagde samtidig vægt på, at disse skrifter kunne bruges ”hvis man kan forstå, hvad jeg mener”, som han udtrykte det (Samarbejdsstrukturen, kap. 13).”

(Udgivelse af Martinus’ efterladte skrifter, 10/2004, s.2)

Og også gavebrevets status som noget formelt er man på dette tidspunkt enig i på MI:

”I juni 1980 tog Martinus initiativ til at få nedskrevet det formelle grundlag for Instituttets arbejde med hans værker, herunder overdragelse af ophavsretten samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede værker, jf. bilag 2.”

(Ibid, s.7)

Mischa Lim, der var tæt på Martinus i den periode, hvor gavebrevet blev forfattet, anfører i overensstemmelse med, hvad rådet i 2004 skriver, altså at gavebrevet er et *formelt* dokument:

”Dermed ville Martinus sikre sig, at det var Martinus Institut og ingen anden, der arvede hans livsværk. Et sådant testamente er nødvendigt i vor fysiske verden, og for at undgå misforståelser lod Martinus sit Gavebrev udpensle indtil mindste detalje. Havde Martinus f.eks. undladt formuleringen: Retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder, så ville eventuelle arvinger kunne anfægte dette og ville kunne gøre krav på dén del af Martinus livsværk.”

(Mischa Lim, Martinus ufærdige manuskripter – set fra Gavebrev og Strukturen, DNV 4/2008, s. 19)

Men i 2013 ændrer rådet på gavebrevets betydning, og nu må rådet pludselig godt skrive videre i Martinus’ værk, som vi kan se i ”*Note om urigtige beskyldninger mod instituttet*”. Og hvorfor mon rådet gør det? - Ja det gør rådet fordi de rent faktisk har skrevet videre på værket i form af tilføjede stykoverskrifter, tilføjelse af en anden forfatter og alle de andre ting. Man har gjort det, man selv har refereret Martinus for ikke at ønske, og det, man klart har refereret i Samarbejdsstrukturen og beskrevet i notatet fra 2004. Der er jo ingenting i det, Martinus har sagt, der kan retfærdiggøre de ændringer, man har foretaget, og ”udvejen” for rådet er at lave om på betydningen af gavebrevet. Pludselig er gavebrevet ikke som i 2004 noget formelt, men via gavebrevet forsøger man at legitimere alle de ændringer man har foretaget.

Men det vi her koncentrerer os om er, at der også inde i selve artiklerne er foretaget ændringer i form af tilføjede eller fjernede ord. Hvilken retningslinje, der giver en sådan tilladelse, vides som nævnt ikke.

- Den første artikel er "*Omkring min Skabelse af "Livets Bog"*" fra *Kosmos* 1941-

Her starter Martinus med at nævne, at han i det første nummer af *Kosmos* i det nye år, vil give læseren en lille orientering om skabelsen af Livets Bog.

Det er en rigtig dejlig oplysning, at artiklen stammer fra *Kosmos*, men det fjerner Martinus Institut i udgaven i "Artikelsamling 1"

Det er selvfølgelig en ukorrekt ændring, da der ikke er tale om en åbenlys fejl, tværtimod indeholder det en oplysning om artiklens herkomst. Omkring at lave ændringer i formalia bliver Martinus f.eks. spurgt om priserne i *Livets Bog* skal moderniseres og han svarer klart nej.

At retskrivningen og tegnsætningen (til tider) rettes overrasker ikke, men på s. 197 står:

[...]„,“maa der ogsaa være en videnskabelig Begrundelse for ethvert Menneskes Acceptation af Fred.”

Her har man i stedet for "Acceptation" skrevet "accept" i Artikelsamling 1. Men accept er højst et synonym for Acceptation og er en rettelse på linje med de rettelser vi så i Bisættelse 1989.

- Den næste Artikel er "Tærskelens vogtere", der første gang udkom i *Kosmos* 1937

Artiklen " Tærskelens Vogtere" fra 1937 starter således:

"Jeg plejer ved Foredragene her i Kolonien at holde mig til Emner, der er umiddelbart aktuelle i det daglige Liv. Og undgaar derfor, saavidt muligt, at komme ind paa de svære og mere højtliggende Analyser."

I Artikelsamling 1 er det blevet til:

"Jeg plejer ved foredragene her i kolonien at holde mig til emner, der er umiddelbart aktuelle i det daglige liv, og undgår derfor, så vidt muligt, at komme ind på svære og mere højtliggende analyser."

I den originale artikel er der et "de" foran "de svære og mere højtliggende Analyser", hvilket selvfølgelig indikerer, at de højtliggende analyser er nogle afgrænsede analyser. Dette "de" fjerner Martinus Institut, og derudover fjerner man et punktum og erstatter det med et komma.

- Den tredje artikel er "*Julestemning*" (foredrag holdt den 15. december 1958, *Kosmos* 12/1992)

Jeg prøvede her til jul at lave en sammenfatning af kilderne til sammenhængen mellem Martinus og pyramiderne. Det er ikke så meget Martinus rent faktisk selv har skrevet om dette, men i artiklen "*Julestemning*" står der dog noget. En overskrift i denne artikel hedder "Pyramiderne og verdensgenløsningen", og så skrev jeg i mit udkast, at Martinus kædede pyramiderne sammen med verdensgenløsningen.

Men så slog det mig, at man jo ikke kan vide om disse stykoverskrifter rent faktisk er noget, Martinus har sagt, eller det er tilføjet af andre. Jeg gik derfor til foredraget, og Martinus siger ikke noget direkte eksplicit

om, at pyramiderne og verdensgenløsningen skal kædes sammen. Martinus bliver altså lagt ord i munden af Martinus Institut.

Martinus har selvfølgelig aldrig bedt om, at andre skal tilføje ting eller konklusioner i værket. Værket bliver urent med den slags tilføjelser og læserne ved ikke mere, om det, de læser, virkelig er udtryk for en kosmisk bevidsts tanker.

Vi ved, at ændringerne i hvert fald er startet i 1989 og kan nu se, at foredrag tilbage til i hvert fald 1992 indeholder skjulte ændringer. De der har kigget nærmere på foredragene fortæller, at der er utallige ændringer i bearbejdelsen af foredrag. Men det er desværre ikke den store overraskelse.

13. Om at fuldkommengøre det forkerte

Vi vil nu vende tilbage til det forord, der findes i de to udgaver af *Thorells* omskrivninger af manuskriptet til den planlagte bog "*Det Tredie Testamente*". Det er den eneste kilde, vi har til dette forord, og det er det forord, man har brugt til bogen "*Den intellektualiserede kristendom*" både på dansk og i den svenske oversættelse i 2016.

Om *Thorells* manuskript, som altså er kilden til dette forord, skriver rådet:

"Endelig skal det bemærkes, at retssagen muligvis ikke kunne være undgået, selvom de sagsøgte ikke havde piratkopieret Martinus' værk. Retssagen omhandlede nemlig også en forfalskning af Martinus' værk i form af det såkaldte "Thorell-manuskript", som i 2009 blev offentliggjort på en af de sagsøgtes hjemmeside og efterfølgende trykt og solgt som et originalt Martinus-værk. Til orientering fremgår det utvetydigt af Byrettens dom, at Thorell-manuskript er en forfalskning af Martinus' værk, og det blev i øvrigt allerede afvist af Martinus. Vi vil uddybe emnet i den kommende redegørelse om retssagen."

(Om ophavsretssagen, kommentar fra rådet, februar 2016, s. 8)

Vi kan konstatere følgende:

- Reelt er forordet til "*Den intellektualiserede kristendom*" og *Thorells* manuskripter, den værste del af disse manuskripter, da vi kun har det i en udgave fra *Thorell*, og vi ved således ikke, om det er noget han udelukkende har skrevet på egen hånd, fordi han synes der manglede et forord.
- Byretten har fundet, at *Thorell*-manuskriptet i sin helhed er en forfalskning, men dermed har byretten også fundet, at forordet, som Martinus Institut udgiver, er en forfalskning. MIs forklaring om, at det er skrevet efter Martinus anvisninger, er således underkendt i byretten, hvor man kalder hele manuskriptet en forfalskning.
- Rådet skriver helt korrekt, at det er blevet afvist af Martinus, men hvorfor trykker man så selv forordet i "*Den intellektualiserede kristendom*"?
- Byrettens dom er fra 2014. I 2016 udgiver Martinus Institut forordet i den svenske udgave af "*Den intellektualiserede kristendom*". Man krænker her byrettens dom og udgiver en delvis forfalsket bog. Byretten har jo netop - også ifølge MI - erklæret, at forordet er en forfalskning af Martinus.
- Men dette må være en krænkelse af ophavsretten, der siger:

”§ 3. Ophavsmanden har krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik kræver, såvel på eksemplarer af værket som når dette gøres tilgængeligt for almenheden.

Stk. 2. Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.”

Det kan umuligt være god skik at sætte noget, der er en forfalskning, ind i en anden mands værk og det er derfor en krænkelse af Martinus’ litterære egenart.

- Alt dette bliver jo kun interessant, fordi man overtræder det helt grundlæggende, nemlig at Martinus ikke har ønsket dette udgivet, og det har *Willy Kuijper* endda skrevet under på.
- Det er også helt uacceptabelt i den videnskabelige verden eller set fra editionsfilologien at indsætte noget, en anden har skrevet, i Martinus’ værk, og så sætte Martinus underskrift under.
- I modsætning til *Kurt Christiansen*, da har man haft alle oplysninger tilgængelige, og man har vidst, at der var tale om en forfalskning. Alligevel vedbliver man med at udgive det, også efter at byretten har kaldt det en forfalskning.

Både ud fra videnskabelige, sprogvidenskabelige, juridiske, ophavsretsmæssige, moralske, etiske og Martinus’ anvisninger og ønsker er der tale om en overtrædelse, når man udgiver dette forord. Det er svært at se, hvilken logik der ligger til grund for dette, men der synes at være tale om en fuldkommen overtrædelse af alt, der synes muligt. Ja, man ved jo snart ikke, hvad man skal sige. Det der er sket og sker i Sagen i virkeligheden overgår al fantasi.

14. Om videnskabelige udgivelser

Rådet har i 2017 sat sig ind i sprogvidenskaben og forskellige udgivelsestyper, og det er jo kun fint. Jeg er enig i rådets betragtninger om, at et værk udgør summen af sine varianter, altså for *Livets Bogs* vedkommende originalmanuskriptet, førsteudgaven og sidsteudgaven og dermed de ændringer, der er mellem de udgaver.

Men derudover synes jeg ikke, rådet har forstået, hvad værket er, både set fra sprogvidenskabens og Martinus’ synspunkt.

For Martinus er *Det Tredie Testamente* alt hvad han har skrevet:

“Jeg må sige, *Det Tredie Testamente* er alt det jeg har skrevet, hver eneste lille sætning, hver eneste lille analyse, det hører ind under *Det Tredie Testamente*. Der er ingenting der er udenfor.”

(Martinus’ tale i anledning af sin 85-års fødselsdag)

Editionsfilologien eller sprogvidenskaben ser et værk på samme måde som Martinus. Her inkludere man eksplicit kladder, manuskripter og breve. Også mht. hvad der må rettes er sprogvidenskaben og Martinus grundlæggende enige, idet begge understreger, at der kun må rettes simple eller åbenlyse fejl.

Og så er det jo, at det går galt for Martinus Institut, for selvom man argumenterer for, at man udgiver en læseudgave af værket, er der reelt tale om, at man udgiver *Livets Bog* i en læseudgave (det kan også diskuteres, f.eks. retter man i LB5, stk. 1799, krigersk til krigerisk. Krigersk er et gammelt dansk ord og her

laver man altså en decideret sprogmmodernisering, som man derudover ikke anfører i rettelseslisterne)). En læseudgave regnes for den mindst videnskabelige udgivelse, men dog stadig en videnskabelig udgave.

Men mange artikler, symbolbog 5+6 og *Den intellektualiserede kristendom* opfylder ikke kriterierne for videnskabelig udgivelse, idet der er tilføjet ord og sætninger, der er tilføjet en anden forfatter, der er klippet rundt på tekststykker, der er sat begreber ind, der ikke er tilstede i originalmanuskriptet etc.

Reelt er værket altså ikke udgivet på en entydig måde, men man er nødt til at sætte sig ind i, hvordan den konkrete tekst, man har i hånden, er udgivet. Da der samtidig ikke er redegjort for alle ændringer, og de således er skjult for omverdenen, kræver det et større arbejde at undersøge, hvad der er Martinus, og hvad der er rådet i udgivelserne.

Når man bliver konfronteret med dette, kommer man med uvidenskabelige forklaringer, såsom at de ord og sætninger, man tilføjer, er inden for Martinus' tradition og kontekst. Prøv at finde en eneste videnskabsmand, der mener, at man kan opstille videnskabelige kriterier for, hvad der er indenfor og udenfor en forfatters tradition og kontekst, så man må ændre i hans værk?

Det er ganske enkelt ikke rigtigt når man f.eks. skriver:

"MI skal i sin udgivelsespraksis først og fremmest respektere Martinus' ønsker for sit værk og deler derved formål med editionsfilologien. Væsentligst er, at Martinus eksplicit autoriserede manuskriptet som grundtekst: Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes. (Bestyrelsesprotokol 708, den 30. marts 1976)."

(Svar på kritik, Offentligt svarbrev fra rådet, 21 december 2017, s. 17)

For det første har Martinus ikke eksplicit autoriseret manuskriptet som grundtekst. For det andet er det jo helt hult med en sådan udtalelse om, at man skal respektere Martinus' ønsker til sit værk, når man samtidig ikke selv konsekvent udgiver værket i henhold til originalmanuskriptet.

Så skriver rådet om udgivelsen af *Strindbergs samlede værker* i deres seneste svar til *Jes Arbov* 21. december 2017:

"Men selv for fiktion har man altså netop skønnet det muligt at modernisere eller opdatere retskrivningsaspektet, uden at forfatterens æstetiske effekter går tabt. Det gælder fx Strindberg, som Stockholms Universitet har lagt et stort arbejde i at udgive i den videnskabelig udgave *Samlade Verk*. Nedenfor er et uddrag, der beskriver, hvordan de er gået til værks ved denne udgivelse:

Strindbergs verk I *Samlade Verk* återges Strindbergs texter i första hand baserade på hans bevarade originalmanuskript. På så vis restaureras hans verk genom att de rensas från censur och förvanskningar som äldre utgåvor nästan alltid är behäftade med. Moderna läsare kan därmed i *Samlade Verk* för första gången läsa Strindbergs verk med hans ofta originella ordformer och dynamiska interpunktion. Samtidigt moderniseras stavningen ("qvinna" och "blifvit" ersätts av "kvinna" och "blivit"). Detaljerade ord- och sakförklaringar ger inblick i de sammanhang där texterna får sin betydelse.""

(Svar på kritik, Offentligt svarbrev fra rådet, 21. december 2017, s.20)

Det er rigtigt, at *Strindbergs* værk er udgivet i en moderniseret udgave, men man glemmer at fortælle, hvad man har lært af dette, nemlig at det ikke er videnskabeligt holdbart at modernisere værker.

Udgivelsen af *Strindbergs* samlede værker, startede i slutningen af 1970'erne, men hovedredaktøren af udgivelsen siden 2009 *Per Stam* udgav i 2013 en skrivelse om erfaringerne fra *Strindberg* projektet. Han skriver:

Reflexioner och lärdomar

Jag övergår nu till ett försök att reflektera över vilka lärdomar som man kan ta med sig från det omfattande utgivningsarbetet.

[...]* Om moderniserad stavning i Samlade Verk: Som nämnts ovan skulle man knappast idag nystava en vetenskaplig edition. En eventuell nystavning skulle snarare göras i en senare, sekundär, populär utgåva - jämför Almqvists Samlade Verk.

(Stam, s.12)

Pointen er at *Strindbergs* samlede værker ikke var blevet moderniseret, hvis man kunne have gjort det om. En moderniseret udgave er en sekundær udgivelse. Om grunden til, at man valgte at modernisere, skriver *Per Stam*:

Varför valdes denna väg i slutet av' 1970-talet? Nystavningen tycks ha varit en förutsättning för att få statlig finansiering via Kulturrådet.

(Stam, side 6)

Det var altså forretningsprincippet og ikke videnskaben, der tog beslutningen om modernisering i sin tid.

I øvrigt har disse ting været almindelig kendt og de svenske erfaringer med *Strindberg* projektet spillede også en rolle, da man valgte at udgive *Kierkegaard* i en original udgave eller førsteudgaven.

15. Førte Martinus virkelig retssager?

Rådet skriver:

"Som vi skrev i notatet "Om ophavsretssagen" (februar 2016), var Martinus selv involveret i retssager. Ved flere lejligheder mente han, at en sag måtte afgøres ved dom eller forlig i retten.

Af protokollat 58.7 og 58.11 (forår 1958) fremgår det, at MI gennemførte og vandt en retssag om tilbagebetaling af et lån ydet til MI af en interesseret.

Af protokollat 62.34 (14.04.1962) fremgår det, at MI blev stævnet af et medlem af grundejerforeningen "Kosmos Ferieby" vedrørende ombygning af foredragssalen. Sagen blev afgjort i retten og endte i et for MI ugunstigt forlig.

Af protokollaterne 64-46, 65-51 pkt. 5, 65-54 pkt. 51, 65-55 pkt. 60, 65-56 pkt. 67, 65-57 pkt. 82 samt 65-58 pkt. 99 (1964-65) fremgår det, at MI førte retssag mod en person, der havde øvet hærværk mod hegnspæle på en af MIs grunde i Klint. Sagen endte i et forlig.

Af protokollat 342 (15.04.69) fremgår det, at MI gav 350 kr. til dækning af omkostningerne for en retssag, grundejerforeningen Canada indledte mod en grundejer i Klint."

(Om ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre ophavsretssag, juli 2017, s. 10)

Der sker nu den glidning, at fordi Martinus var involveret i retssager, da mener rådet, at han ville være for den nuværende retssag. Men det er to helt forskellige ting, da enhver kan risikere at blive involveret i en retssag, specielt hvis man er medlem af en grundejerforening eller andre fællesskaber.

Eksempel 2 og 4 kan derfor åbenlyst ikke bruges til noget. Eksempel 1 siger blot, at man gennemførte en retssag, og det kan man jo som nævnt blive nødt til. Eksempel 3 kan muligvis tolkes, som om MI spillede en mere aktiv rolle, idet MI førte retssag mod en person. Men heller ikke her er det dokumenteret, at Martinus tog initiativ til at føre retssag.

Jeg tror ganske enkelt ikke på, at Martinus har sagt, at man skulle føre en retssag om nogle hegnspæle. Rådet er generelt ikke sandhedsvidner, når det gælder de forhold der er konflikt omkring, hvilket vi lige har set i rådets fremstilling af udgivelsen af Strindbergs værk.

Ligeledes skriver man, at Martinus ved flere lejligheder mente, at en sag måtte afgøres ved dom. Hvis rådet hermed insinuerer, at Martinus selv ville tage initiativ til, at en sag skal afgøres ved dom, så må man dokumentere det, for i den skriftlige dokumentation om retssager i Sagen, taler Martinus kun imod retssager.

Vi skal endnu engang redegøre for, hvad Martinus mente om retssager, her i det mest højvidenskabelige citat om dette. Konteksten er, at der tales om sekter, og Martinus er selvfølgelig godt klar over, at han ikke kan retsforfølge nogen for at danne sekter, og derfor er det følgende en generel udtalelse om retsforfølgelse:

"Nu er det jo det, at vi har begrænset magt. Men vi kan jo udtrykke, hvad der er i kontakt med os. Og det, der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lyster denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der virker i sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der."

(Rådet, 6/1-81)

Det Martinus siger er, at han ganske vist vil påtale det der ikke er i kontakt med Sagen. Men hvis folk ikke vil rette sig efter denne påtale, da skal man ikke søge politi. Der er andre kræfter, der vil hjælpe Sagen, og det må være forsynet. Martinus vil altså beskytte sine ting, og det er derfor, der er copyright på værket. Men hvis denne copyright bliver antastet, da vil han påtale dette på det bestemteste, men han vil ikke søge politi. Forsynet vil under alle omstændigheder løse det.

Det er klart, at Martinus taler ud fra et andet rige og en anden grundenergi, hvor der gælder andre regler end i dyreriget, hvor tyngdeenergien er fremherskende. Hvis Martinus ikke agerede anderledes i forhold til retssager, da var der jo ikke tale om en ny verdensimpuls, men fortsættelsen på Mosesbevidstheden.

I øvrigt overså jeg i sin tid – da jeg lavede opgørelsen over citater om retssager - dette citat der også viser at Martinus var imod retssager:

Martinus: Nej, ikke spor... Så er vi også fri af alt det der med dommer og alt muligt.

Henning: Ja, det var det, jeg tænkte på, - at det kommer vi faktisk helt udenom.

Martinus: Ja, for det kan ikke hjælpe noget med dommer og alt det ... det er oldnordisk - eller hvad man skal sige.

(Rådet, 4/3-75)

Det rådet vil fortælle os er altså, at selvom Martinus sidder til møder og fortæller, at det er oldnordisk med dommere, så sagsøger han en person pga. et par hegnspæle. Enten er der noget galt med Martinus bevidsthed, eller også er der noget galt med rådet.

Hvis vi prøver at løfte det til en åndsvidenskabelig analyse, da ved vi, at ved Jesu korsfæstelse blev forsvaret ulogisk. Det blev altså ulogisk at forsvare sig, og den logiske følge af dette er, at man heller ikke skal forsvare sig ved retssager. Rent faktisk er det primært dette, at man ophører med at forsvare sig, der skal skabe verdensfreden. Det er selve freden. Hvis Martinus forsvare sig, da modarbejder han jo hele den nye verdensimpuls, og hvordan kan den, der skulle være den fremtrædende repræsentant for den nye verdensimpuls, modarbejde selvsamme verdensimpuls?

16. Om at informere om Martinus og kristendommens undertrykkelse

Det er faktisk en noget kompliceret opgave at finde ud af, hvordan man bedst skal informere omgivelserne om Martinus' verdensbillede. Man skulle tro, at Kapitel 5 i *Livets Bog* ville være en stor inspiration i den henseende, og kapitlet hedder som bekendt "JORDMENNESKEHEDENS MODTAGELIGHED FOR DEN NY VERDENSIMPULS". Her kan man læse, hvem man har mulighed for at fortælle om det storslåede verdensbillede, og hvem man skal holde sig fra, alt efter væsenernes udvikling af specielt de to grundenergi - følelse og intelligens. Det bliver for omfattende at komme ind på i detaljer her, men det er klart, at jordmenneskene har forskellige behov alt efter deres udvikling, og at man derfor ikke kun skal informere på én måde.

I dette citat siger Martinus noget om de forskellige veje i hans verdensbillede, nemlig den religiøse, den videnskabelige og den psykiske vej:

"Der er saaledes Væsener, der særligt har Bibelstudium og Religionsforskning til Speciale, andre derimod søger ud fra materielle videnskabelige Erfaringer at gøre sig verdensbilledet klart, atter andre har psykiske Fænomeners Opklaring indlemmet i deres Opgave. Og saaledes findes der mange Forskelligartede Grene af Videbegærlighed og Forskertrang."

(Martinus, Livets Bog 1, stk. 135)

Det ville jo så svare til et materielt samfund med 3 veje over et bjergpas, og det mest naturlige ville være, at dette samfund sørgede for, at alle tre veje var tilgængelige til glæde for deres borgere, der så selv ville kunne vælge deres vej.

Men sådan gør man ikke på Martinus Institut, for her accepterer man stort set kun den naturvidenskabelige vej, og man har gjort meget for at undertrykke den religiøse vej og kristendommen. På et tidspunkt gik man så langt, at man i afskriftet til et Martinusforedrag skrev: "kosmologien er den intellektualiserede kristendom", men faktisk siger Martinus: "Kristendommen er verdensvidenskaben". Det har man nu rettet, men det siger noget om, hvor stærke kræfter, der på MI er imod kristendom. Dette ses også i al informationsmateriale, hvor kristendommen og selve værket *Det Tredie Testamente* er udeladt.

Men det skyldes uligevægtstilstande i bevidstheden, når man undertrykker videnskab eller religion:

"Men medens Uligevægtens Kulmination hos Følelseskategoriens Væsener giver sig Udslag i Overreligiøsitet, Fanatisme, Udsvævelser, Perversitet og Selvmord, vil Uligevægtens yderste Konsekvenser hos Intelligenskategoriens Væsener derimod give sig Udslag i Antireligiøsitet, Religionsforfølgelse, Materialisme, Forbrydervæsen og Henrettelser."

(Martinus, Livets Bog 1, stk. 134)

At undertrykke religiøsitet og kristendom - selvom den er så tydelig i Martinus' verdensbillede - skyldes altså en uligevægt i bevidstheden.

Det skal understreges, at det ikke bliver bedre, hvis det resulterer i en overreligiøsitet, hvor det eneste saliggørende er den religiøse vej, på bekostning af den videnskabelige eller intelligensmæssige vej ind i Martinus' verdensbillede.

Det ville jo svare til, at man i det førnævnte materielle samfund med 3 veje over bjergpasset, blokerede de 2 veje, fordi de ledende kræfter i samfundet ville kontrollere overgangen af bjergpasset og i øvrigt mente, at der kun er én rigtig vej. Alle veje er et gode og er skabt til glæde for jordmenneskene, så de kan gå den vej, de er udviklet til.

Det der samtidig er problematikken er, at Martinus fra 1975 eller deromkring stort set udelukkende talte om kristendom, hvordan hans værk er *Det Tredie Testamente* og at der er tale om Talsmanden den hellige ånd, der blev forudsagt af Jesus. Det er så åbenlyst, at Martinus selv gik kristendommens vej.

Det er klart, at mange mennesker har et problematisk forhold til kristendommen, idet de ser den som identisk med en trosreligion. Men bogen *Det Tredie Testamente* blev netop skrevet for at forklare, hvad den virkelige kristendom er:

"Og det er derfor, at jeg i særlig grad ville vise en skitse af hele verdensbilledet før Livets Bog, som det tredie testamente, fordi så får de med det samme at se, hvad det drejer sig om, - og de får at se, hvad det er, de lærer igennem Livets Bog. I det tredie testamente står også om kristendommen, at den ikke er i forfald, og at den ikke er alt det, som man tror, den er."

(Rådet 3/1-78)

Det er et almindeligt pædagogisk princip, at man skal forsøge at forklare folk, hvad tingene eller i dette tilfælde hvad kristendommen er. Når man er imod kristendommen, er det jo, fordi man ikke forstår det, men tror det er en trosreligion. Hvis man ikke forklarer det, bidrager man jo til alle de misforståelser, der er om kristendommen. Det vi har set indtil nu er jo kun kristendom i dens ufuldendte form, men i sin rene form er kristendommen alt det højeste i verdensaltet:

“Men vi må regne med, at det er ikke de jordiske politikere, der styrer. Det hele styres af kristusbevidstheden bagved.”

(Rådet 9/7-77)

“Og videnskaben om verdensaltet, det er Kristendommen i sin højeste fremtræden.”

(Rådet,18/11-80)

Rent faktisk er Martinus åndsvidenskab kristne analyser:

“Kristendommen er jo selve verdensvidenskab. Det er videnskaben om verdensaltet. Det er jo alt det, jeg fortæller om spiralen, kredsløb osv.”

(Rådet, 13/2-79)

Men vi må selvfølgelig forstå, at når man ikke forstår kristendommen, da skyldes det udelukkende manglende udvikling og intelligens. Martinus siger det således:

“det er jo ikke så sært med den intelligens, de har, at kristendommens terminologi er gået ned. Men den kommer til vejrs igen. Det er jo det Livets Bog skal gøre.”

(Rådet 27/3-79)

Hvis *Livets Bog* skal sørge for, at kristendommens terminologi kommer til vejrs, da er det da noget underligt noget at modarbejde det?

I lyset af *Livets Bog* og Martinus' analyser må konklusionen være, at der er flere veje ind i Martinus' verdensbillede, alt efter om væsenerne er mere intelligensorienterede eller følelsesorienterede. Når der er flere veje, må det også afspejle sig i den måde, man informerer om dette verdensbillede. Imodsatfald begrænser man udbredelsen.

17. Gavekultur og frivillige medarbejdere

En virkelig gave er når:

“Denne Maade manifesteres kun, naar Gaveydelsen er identisk med en absolut Hundrede Procents Frigivelse af en Værdis Overførsel fra Giveren til Modtageren. Hvis der er den allermindste Skygge af

Forventning om Gengældelse paa en eller anden Maade, da er Overførelsen i Virkeligheden kun en maskeret Forretning.”

(Martinus, Kosmos, 2/1938, s.22-23)

At gaveprincippet er identisk med alkærlighed eller næstekærlighed siger Martinus således:

”Kærlighed er jo Gave- eller Frigivningsprincippet i Renkultur. ”Kærligheden søger ikke sit eget”, hvilket vil sige, at Kærligheden en mental Indstilling, hvis Tankeretning udløser Glæde i at lade andres Velfærd gaa forud for sit eget. Det er en Tilværelsesmaade, der kun kan udløse den højeste Lykkefølelse i dette "at ofre sig selv for andre", altsaa det fuldkomne Hundrede Procents Gaveprincip, den fuldkomne Hundrede Procents Foræring af sig selv til Livet eller Omgivelserne, den fuldkomne Hundrede Procents Frihedsgivning for alle andre levende Væseners Udvikling og Oplevelse af Livet.”

(Martinus, Kosmos, 2/1938, s.21)

Foruden at gaveprincippet er identisk med næstekærligheden, er gaveprincippet også det samme som frigivningsprincippet:

”Vi har nu været i Berøring med Gaveprincippet eller Frigivningsprincippet og set, at det er selve Naturens egen Arbejds metode, og at der, hvor Menneskene gaar imod dette Princip, dør opstaar Tvangen eller Modsætningen. Dør opstaar Frihedsberøvelsen, hvis direkte Eftervirkninger eller Fodspor absolut kun kan eksistere som "Forkrøbling" eller "Vanskabning””

(ibid.)

Man skulle jo så tro, at enhver sandhedssøger med disse ord in mente ville ile mod i hvert fald at eksperimentere med gaveprincippet.

Men på Martinus Institut er man i 2012 gået væk fra gaveprincippet i forhold til de frivillige medarbejdere og skriver, at for frivillige gælder:

”Prisen er kr. 130 pr. døgn (bolig, kost og foredrag)”

Det at være frivillig er altså fra og med 2012 blevet underlagt forretningsprincippet, med udveksling af fastlagte ydelser. Samtidig er det sådan, at dette kun gælder tilrejsende frivillige og det, uanset om de ønsker at bo og spise på Klint. Folk der bor omkring Klint skal ikke underlægge sig disse ting. At det opleves som en form for tvang, at man ikke kan vælge at bo og spise, hvor man vil, er selvfølgelig (man kan selvfølgelig vælge at betale to gange for sine måltider).

Lidt længere nordpå af kysten ser man, at der er mennesker der bedre forstår gavekulturen, her Hornbæk folkekøkken:

”Kære alle.

Så byder Folkekøkkenet Hornbæk op til endnu en gang hygge med dejlig mad. Denne gang er vi tilbage i kantinen efter 3 gange rundt i byen i løbet af sommeren - den 1. november, som er International Veganer dag.

Som altid vil maden være 100% plantebaseret og sund vegansk kost. Vi hjælpes ad undervejs, hygger, spiser og synger. Hvis man har mulighed for det, tager vi hjertens gerne imod jeres hjælp før eller efter.

[...] Der er som sædvanlig ingen fast pris på måltiderne, så alle kan være med. Der vil være en "mad-kasse", hvor man kan støtte og betale, hvad man har mulighed for. Der vil også være mulighed for mobilepay. Tak."

(Facebookside, Folkekøkkenet Hornbæk)

Så endnu engang må vi konstatere, at Martinus Institut bliver overhalet indenom af andre grupper i samfundet, der bedre - uden at vide det - forstår aspekter af Martinus' åndsvidenskab.

Men gaveprincippet tilsiger, at pengene kommer, når man giver tingene væk, ikke at man skal overgå til tvang og forretningsprincip. Man forstår ganske enkelt ikke de kosmiske love, der siger, at det man giver væk, kommer tilbage, og det man tager, skal betales på et senere tidspunkt. Men det skal selvfølgelig være en proces og ikke gøres helt naivt.

18. Hvorfor det ser ud til, at Martinus åndsvidenskab på Martinus Institut er A-viden og ikke praktiseret B-viden

Rådet skriver:

"[...] samt det ressourcspild, de påfører MI ved deres ophavsretskrænkelser, må siges direkte at hæmme Sagens fremme.

[...] Rådet ser frem til den dag, hvor vi ikke længere skal føre retssager og lignende, men kan bruge vores tid på de mere glædelige og skabende sider af arbejdet med at videreføre Martinus' Sag."

(Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet, august 2016, s. 14-15)

Lad os først se på antagelsen om, at man kan spille sine ressourcer. I Martinus' åndsvidenskab findes der det behagelige gode og det ubehagelige gode. Jeg har aldrig set Martinus beskrive, at der findes en tredje kategori, hvor man spilder tiden og sine ressourcer. Formålet med at befinde sig i dyreriget er i større eller mindre grad at modtage undervisning i livet eller få kendskab til mørket. Hvis guddommen sender sine gudesønner ned i mørket og lader dem "spilde ressourcerne" er det da en noget mærkværdig guddom. Det er som bekendt heller ikke sådan, at det er beskrevet i *Det Tredie Testamente*.

Men rådet mener altså, at når rådet ikke får deres vilje og udbreder åndsvidenskaben, men i stedet må koncentrere sig om undervisningssituationen indenfor Sagen, da føler rådet, at de spilder deres ressourcer. Men hvis man ikke kan gøre det, man virkelig gerne vil, da må det jo skyldes, at ens vilje er blokeret. At rådets vilje er blokeret, så de er nødt til at gøre noget andet end det, de har lyst til, må jo kræve en forklaring. Ens vilje bliver jo ikke blokeret, hvis man ikke blokerer andre væseners vilje.

Når man har beskæftiget sig med denne undervisningssituation i årevis, bliver det meget tydeligt, at rådet slet ikke forklarer deres egen situation eller situationen i Sagen ud fra analyserne eller *Livets Bog*.

I stedet tyr man til de helt elementære forklaringsmodeller, vi også ser i resten af samfundet. Altså der kommer nogle indvandrere, de tager vores land, bekæmper vores værdier og vil have vores penge. I Martinus' Sag er der nogle der ulovligt har piratkopieret værket, de spilder vores tid og forhindrer os i at gøre det, vi vil.

Men sådan er det som bekendt ikke ifølge Martinus' åndsvidenskab. Her oplever man virkninger af de årsager, man selv har udløst, og det betyder, at det, der sker, **alene** er ens eget ansvar. Det kan også kun ændres ved, at man forstår livets egen tale og dermed agerer som et højintellektuelt væsen, der tager ansvaret for sin egen situation, uanset hvad der sker.

Når man læser undervisningsprogrammerne fra Martinus Institut, kan man se, at man underviser andre i de principper og åndelige love, der her fremføres. Men det må jo være som A-viden, for begyndende praktiseret B-viden demonstrerer man ihvertfald ikke.

En situation, med en åndelig bevægelse, hvor dens ledelse reelt mest er teoretikere, er ikke fremmed for Martinus:

"[...] Vi kan derfor blive Vidne til det Særsyn, at et saadant aandeligt Samfunds Ledelse undertiden helt er kommen i Hænderne paa disse dets mindst udviklede Væsener, og at dets Prædikanter, Foredragsholdere eller Gruppeledere udelukkende kun er Teoretikere og derfor ligeledes undertiden kommer til at holde Foredrag for Tilhørere, der med Hensyn til praktisk Overholdelse eller Opfyldelse af det paagældende Samfunds Traditioner er dem langt overlegne og sidder inde med Kvalifikationer nok til at være deres retmæssige fødte Lærere eller Ledere."

(Martinus, Livets Bog 1, stk. 126)

Man ville nærmest være faldet ned af stolen, hvis direktøren eller rådet i stedet for at beskæftige sig med hvem, der er "for og imod MI" og igen i 2017 havde lavet yderligere udrensninger, havde udtalt, at man nu ved hjælp af Martinus' åndsvidenskab, *Livets Bog* og analyserne må prøve at forstå og løse den nuværende situation i Sagen. Men sådan tænker man ikke.

Rent faktisk kunne man løse situationen i Sagen udenom 4kløveret eller 4kløverkredsen, for hvis man bragte Sagen i overensstemmelse med analyserne, strukturen og *Livets Bog*, da ville MI være uangribelig. Det er først når man ikke lever op til mandatet, at man får problemer.

Det er ellers sådan, at Martinus har udtalt, at efter det kommende ragnarok da vil hans ting blive redningsplanken. Og tror man ikke, at man herved mener de åndsvidenskabelige analyser? Eller tror man, at jordens redning bliver en påpegning af, hvem der har krænket én, hvilke love man mener, andre har overtrådt, og en udrensning af dem, der udtaler sig imod én? Fuldstændig tavshed omkring, hvad der er ens egen andel, og en påpegning af alle mulige juridiske og formelle paragraffer, man mener andre har overtrådt?

Nej, selvfølgelig bliver redningsplanken de åndsvidenskabelige analyser. Hvordan tror man, at man kan vise omverdenen, at de åndsvidenskabelige analyser er en redning, når man ikke selv anvender dem? Og hvordan skal nogen tro på, at Martinus giver svaret på de kommende kriser, når de, der skal varetage denne redningsplanke, ikke selv kan løse deres egne konflikter med de samme midler?

19. Hvorfor det ikke giver mening at se konflikter som et forhold mellem grupper af jordmennesker

Det synes at være en nærmest uoverstigelig mental hindring for mange jordmennesker i denne Sag at forstå, at denne undervisningssituation ikke drejer sig om en uoverensstemmelse mellem to grupper af jordmennesker. Det skyldes selvfølgelig også, at det mentale klima her på jordkloden indtil nu har været sådan, at man opfatter alle uoverensstemmelser som et forhold mellem grupper af jordmennesker. Man ser det som øst mod vest, blå mod røde, højre mod venstre, Nordkorea mod USA eller nazister mod jøder osv.

Det er blevet en automatfunktion at opfatte verden på en materialistisk måde, hvor konflikter drejer sig om, at man har en modstander, der krænker en. Men i virkeligheden er der ikke nogen, der krænker nogen, for som Martinus siger:

”Alle de man kalder fjender,- de er jo slet ikke fjender, og dem man kalder venner, de er jo ikke venner, de er jo bare medier, for at vi skal blive bragt i berøring med vor egen udsendelse.”

(Rådet,9/11-76)

Det man møder i en såkaldt konfliktsituation er altså ikke modparten eller ens ”fjende”, men man møder sig selv eller sine egne udsendte energier.

Når Martinus Instituts direktør på et medarbejdermøde siger, at det nu drejer sig om at finde ud af, hvem der er for og hvem der er imod Martinus Institut, ligger der selvfølgelig bag denne udtalelse et ønske om, at finde ud af hvem der er såkaldte ”venner” og hvem der er ”fjender”.

Martinus anså sit verdensbillede som absolut upartisk og altså ikke knyttet til nogen gruppering af jordmennesker:

”Dets Idemateriale er hverken ”dansk”, ”tysk”, eller ”engelsk”, ligesaa lidt som det rummer nogen som helst anden Form for ”Nationalisme”. Det kan umuligt tages til Indtægt for noget særligt Folk, noget særligt politisk eller religiøst Parti. Det er i sin Natur Manifestationen af Tankearter, der udgør Forståelsen af alt Bevidsthedsliv, og er som Følge heraf ligesaa absolut upartisk i sin Forekomst som en hvilken som helst anden sand Videnskab”

(Martinus, Omkring min Skabelse af ”Livets Bog”; Kosmos, 1941, s.195)

Når rådet mener, det er deres egne meninger og moral, der skal lede Sagen, så bliver rådet jo bare en gruppering af jordmennesker, der mener noget bestemt, man bliver altså identisk med danskere, tyskere, de blå, de røde eller hvad man nu vil kalde sig.

Hvis man ser denne undervisningssituation som et forhold mellem to parter, da skulle det altså betyde, at MI og rådet har en holdning, og den søger 4kløverkredsen så at ændre på, så 4kløverkredsens holdninger bliver de gældende. Men hvis 4kløverkredsen blot ønsker at gennemtrumfe deres egne meninger og moral,

da er 4kløverkredsen jo et ligeså uinteressant fænomen som alle andre interessenter i den fysiske verden, der vil have deres egen moral gennemtruffet.

Som sagt er det, vi beskæftiger os med, den højeste sandhed og videnskab, og hvis jordmenneskers egne meninger og moral bliver blandet ind i denne, da bliver resultatet kun en lavere moral. Derfor skal jordmennesker, 4kløverkredsen og MI blande deres egen moral udenom, for de kan kun repræsentere en lavere moral.

Men det overordnede mål kan kun være, at det er moralen i *Livets Bog*, *Det Tredie Testamente*, Martinus åndsvidenskab og strukturen, der må være pejlemærket, og det er det, der fra nu af skal stå i fokus, ikke alle mulige jordiske grupperinger, der kun kan udgøre en lavere moral.

Alle former for jordmenneskelige grupperinger er jo noget, der i sidste ende kommer til at gå under, fordi de ikke er i overensstemmelse med den højeste videnskab og næstekærligheden. Det er sådan set ligegyldigt, hvilken magt eller toppunkt en sådan gruppering har haft eller får. Og det er derfor, at Romerriget, trosreligionerne og alle andre mægtige fænomener ikke kan eksistere for evigt. De har deres kredsløb, hvor deres indflydelse har været tiltagende, et toppunkt og så en degeneration.

Ligesådan er det med den nuværende gruppering på MI. Også her er indflydelsen bundet i et kredsløb. Da man i 2001 gav sig selv mere magt i rådet og satte de første ikke-Martinus ord ind i værket, da igangsatte man sin egen degeneration. Man nåede ganske vist et "toppunkt" for sin magt i 2004, hvor man udgav *Thorell* i Martinus navn, selvom man udtrykkeligt havde fået at vide, at man ikke skulle udgive det. Men herefter startede degenerationen, som har varet lige siden.

Enhver gruppering, der ikke er identisk med sandheden og renheden, vil gå under, og derfor skal vi fokusere på denne sandhed og ikke alle mulige jordmenneskelige grupperinger, der aldrig i sig selv vil repræsentere denne sandhed. I hvert fald ikke før vi når det rigtige menneskerige.

20. Hvorfor der ikke bare er tale om amatørisme på MI

Rådet i sig selv er fuldstændigt benægtende overfor nærmest alt, der er blevet fremført. I rådets omgivelser er der nogen gange folk, der har givet udtryk for, at ændringerne i værket ganske vist er der, men at de ikke er ret omfattende. Holdningen hos nogle er, at reaktionen fra omgivelserne er overdrevne i forhold til, hvad der reelt er sket.

Da jeg selv startede med at skrive om disse ting, tænkte jeg, at der måtte være nogen, der ikke rigtigt havde sat sig ind i det videnskabelige aspekt af at udgive værker. Eller som et tidligere rådsmedlem sagde til mig, så må man forstå, at Sagen er præget af en vis amatørisme. Man tror jo som udgangspunkt på, at tingene foregår ordentligt, så jeg havde da en grundlæggende tillid til Martinus Institut. Ja da jeg var yngre, var jeg overbevist om, at det var nogle særlige mennesker, der var betroet denne opgave. Men når man begynder at gå ind i substansen, bliver det klart, at denne Sag bliver ledet af ufærdige sider og af mennesker, der ganske vist vil Martinus, men kun på deres egen måde.

Hvis det var sådan at der kun var tale om amatørisme, så skulle man mene, at ved at drage sprogvidenskabelige og videnskabelige synsmåder ind i debatten, da ville det i sig selv skabe en øget

refleksion og omtanke. Ja også det at fokusere på det, Martinus har sagt og samle det sammen, kan jo i sig selv kun være noget positivt. Men her har vi lært, at selv de mest banale videnskabelige ræsonnementer ikke falder i god jord. Så problemet stikker langt dybere end amatørisme.

Men vi ved meget nøjagtigt, hvem der har fået hvad at vide direkte af Martinus, og da ingen mere vil være ved det, skal vi citerer to citater fra rådsmøderne, hvor det endnu engang fremgår at rådsmedlemmerne til fulde var klar over hvad der var Martinus ønske

Grethe Brinkhard: "[...] Det er vedtaget, at der må intet rettes i bøgerne."

(Rådet, 7/9-76)

Aage Hvolby: "Vi har på et tidligere bestyrelsesmøde drøftet, hvilke ting der må rettes i det, du har skrevet. Vi blev enige om, at der ikke må rettes andet end stavefejl, - den dag, du ikke selv kan udtale dig om det."

(Rådet,7/9-76)

21. Om at bringe sig i kontakt med verdensaltets tilgivelse

Rådet skriver i deres notat "Kritik må være kærlig":

"MI og rådet er i den sammenhæng blevet beskyldt for en lang række forhold. Fx at det handler ulovligt, at det kommunikerer uredeligt, at det arbejder uvidenskabeligt, at det benytter metoder, der er mere primitive end det omgivende samfunds, at det handler i modstrid med Martinus' vilje, at det lyver og stjæler, at det udøver magtmisbrug etc. Det er grove beskyldninger, som kritikerne søger at mildne med bemærkninger om, at de implicerede personer på MI på forhånd er tilgivet qua deres manglende udvikling og dårlige intelligens mv., og at kritikken udelukkende fremsættes for at hjælpe MI med at rette sine fejl. At sådanne udmeldinger dårligt kan tage brodden af en nedladende kritik er åbenbart, og det ændrer heller ikke på, at kritikken gennemgående bygger på urigtige påstande (se evt. noten til sidst i denne skrivelse).

(Kritik må være kærlig, juli 2017, s. 5)

Når rådet bruger betegnelsen "beskyldt for" så er det jo en begrebsverden, der er hentet fra retssystemet og politiet. I videnskab der bedømmer man forhold, man beskylder ikke nogen for noget. At rådets udgivelse af værket er uvidenskabelig skyldes jo, at der forekommer andre ord og sandsynligvis en anden forfatter i værket. Man kan måske sige, at forordet i "Den intellektualiseret kristendom" er videnskabeligt uredeligt.

Denne kritik forsøges absolut ikke mildnet med en forståelse af, at det er personers ufærdige sider, der er på spil. Kritikken er som den er, og hvis man skal prøve at beskrive sandheden, kan der hverken lægges til eller trækkes fra af nogle grunde. Om bedømmelsen af, hvad der er sket, kan betegnes som grov eller mild har i denne sammenhæng ingen betydning. Kritikens berettigelse er udelukkende et spørgsmål, om den beskriver sandheden eller ej.

Kritikken er således på ingen måde nedladende, her må man jo kende den person, der har fremsat kritikken, for at vurdere dette forhold, ellers kan man jo ikke vide det. Men at kalde en kritik for nedladende kan kun være et forsøg på at "slippe udenom".

Kritikken fremsættes ikke for at MI kan rette deres fejl, kritikken fremsættes for at kaste lys over og dokumentere hvad der reelt er sket i Sagen og hvad Martinus rent faktisk har sagt. På sigt må det blive til C-viden, at Sagen skal ledes i overensstemmelse med strukturen, analyserne og Livets Bog.

Det er dog en noget besynderlig måde rådet - nærmest ud gennem sidebenet - får formuleret livets højeste fakta. Er vi ikke alle tilgivet når vi agerer uvidende? Er der nogen, der når de ser tilbage på deres liv og ser deres fejlagtige handlinger, er kommet til den erkendelse, at de udløste dem, selvom de kunne have gjort det anderledes? Er det ikke kun godt, at det også bliver understreget, at MI's eventuelle fejl sker af uvidenhed? For hvad er alternativet? At det hele er gjort med fuldt overlæg og med vilje? Og er det ikke godt at tilgive andre også selvom det er nogen fra den såkaldte 4kløverkredsen der gør det? Skulle MI ikke istedet på en logisk og indlevende måde værne om et af de højeste fakta i verdensaltet, nemlig at ufuldkommenheder skyldes manglende viden, når det i virkeligheden er at bringe sig i kontakt med verdensaltets tilgivelse og er vejen ud af dyreriget?

Jeg kan faktisk slet ikke se, at rådet når frem til, hvad kærlig kritik er (udover at rådet ikke mener, den kritik, der fremsættes af rådet, er kærlig, og at "kærlig" kritik skal sendes direkte til rådet og ikke offentliggøres), **men kærlig kritik må jo være kritik, der beskriver sandheden, samtidig med at den indeholder en forståelse af, at forkerte handlinger altid er udløst af uvidenhed. Eller endnu bedre, at man til trods for kritikken, har sympati og medfølelse med den situation folk er havnet i.**

22. Kan der være ufred og uro indenfor kærlighedsvidenskaben?

Når man ser, hvad der bliver skrevet og sagt om denne undervisningssituation, da er der mange der virker helt uforstående overfor, at tingene ikke bare bliver løst. Man ser kommentarer, der giver udtryk for, at man skal tænke på, at dette er kærlighedsvidenskaben, og at man derfor bør stoppe uroen.

Egentlig er der også to umiddelbart modsatrettede faktorer, der gør sig gældende i denne kærlighedsvidenskab.

- A. Man skal være kærlig overfor alt og alle og undgå konflikter og uro
- B. Kærlighed er et endemål for udviklingen og udvikles gennem uro og konflikter.

Derfor kan uro og konflikter udmærket være det mest kærlige, hvis de mennesker, der havner i uro og konflikter, i forvejen ikke er kærlige. Hvis disse mennesker ikke havnede i uro og konflikter, ville de slet ikke kunne blive kærlige, og det ville jo være særdeles ukærligt. Det er jo også sådan, Martinus' åndsvidenskab eller analyserne siger. Der sker ikke noget uden det er et udtryk for kærlighed.

Det betyder selvfølgelig ikke, at man ikke skal forsøge at løse situationen, hvis der er en sådan mulighed. Som vi skal vende tilbage til, kan man bare ikke gå på kompromis med strukturen og analyserne. Men selvfølgelig skal man gøre sit yderste for at bidrage til en løsning. Og selvfølgelig skal man undgå for meget tyngdeenergi i det, man gør, og tale pænt til folk.

En anden ting, der ofte bliver draget frem - i relation til at vi skal være kærlige - er Martinus' berømte citat om, at det vigtigste ikke er, at vi er enige om analyserne, men det vigtigste er, at vi er venner. Dette er så blevet brugt til at argumentere for, at man heller ikke skal diskutere eller analysere situationen i Sagen, for det fremmer ikke fred og fordragelighed.

Hvis man ikke må kritisere og heller ikke lave analyser, der beskriver forhold i Sagen, da kan rådet og dets omgivelser i hvert fald gøre, som de vil, for enhver kritik af det, rådet gør, er således ukærlig og ikke i overensstemmelse med Sagen. Der er lige det problem, at de eneste, der kan komme med kritik og modspil til de personer, der lige nu er på MI, det er andre jordmennesker. Så hvis det er ukærligt at kritisere MI, da er Sagen jo fuldstændig overladt til nogle få personer og deres moral. Det er selvfølgelig sådan man selv gerne vil have det.

Men nu er det rent faktisk ikke sådan, Martinus siger det, idet han i dette citat siger noget helt andet om venskab:

"Det er ting, jeg er meget ked af at skulle gøre, for jeg er meget ked af at gøre andre mennesker ked af det. Men der er een ting, man må huske på. Denne sag, den er større end venskab."

(Rådet, 16/9-80)

Sagens anliggender er altså større end venskab. Rent faktisk er denne Sag det største, der findes på jordkloden lige nu. Derfor skal man selvfølgelig vedblive med at påpege, hvad der er en overtrædelse af strukturen og analyserne, og det skal man, fordi Sagens fortsatte velvære står over den eventuelle uro, en sådan påpegning skaber. Man skal selvfølgelig ikke bruge meget tyngdeenergi, men derimod sige det på en ordentlig måde. Det forkerte kan aldrig gå under, uden det i et eller andet omfang skaber urolige tilstande, og hvis man helt skal undgå uro, da er man enten endt i total stilstand, eller også er man så højt udviklet, at det er unødvendigt. Det sidste er ikke tilfældet i Sagen.

Men hvad siger Martinus, at man skal gøre, hvis man oplever, noget er forkert? - Ja, i foredraget "Det himmelske lys" siger Martinus direkte, at man i Sagens anliggender selvfølgelig gerne må gøre opmærksom på det, hvis man finder noget forkert. I "Gavekultur" siger Martinus, at udviklingen af intellektualitet og kultur går via friheden til at tænke og kritisere, og i rådsreferatet den 6. januar 1981 siger Martinus, at man må påtale det, der er forkert, men man behøver ikke søge politi (Citaterne er bragt mere formelt i del 1 af denne skrivelse).

Martinus er således helt konsistent omkring, hvad man kan gøre. Og han understreger også helt logisk, at man ikke må gøre det til ondskab.

En væsentlig grund til, at der bliver påtalt så mange ting overfor MI, er, at hver gang der er nogen i 4kløverkredsen, der undersøger noget, da kommer der nye oplysninger frem om overtrædelser af strukturen. Ja, man skal ikke læse mange nye artikler, før man finder noget, der er gjort på uvidenskabelig grund. Og det er ikke kun værket, det drejer sig om. Når forholdet omkring lovene, rådets sammensætning, Samsagen, hvordan man behandler kristendommen, gavekultur, da er det hele tiden, som om man bare følger sig selv og ikke Martinus. Omfanget af overtrædelserne får også kritikken til at virke voldsom.

Hvis man ikke måtte påtale ting, da ville vi have en situation, hvor folk gjorde det forkerte, og man blot samtykkede. Men blot at samtykke, er det samme som at medvirke til det forkerte, og intet af det har noget med kærlighed at gøre.

Så længe vi ikke er nået frem til det rigtige menneskerige, vil der ske forkerte ting, og der vil være behov for kritik og påtale for at rette op på dette. Det vil rent faktisk være et udviklingsmål at kunne sige sandheden og samtidig i sit indre have sympati og kærlighed for den, man kritiserer.

23. Hvordan de ufærdige sider viste sig i starten af Martinus' mission

I *Alf Lundbecks* manuskript "*Dage med Martinus 1928-32*" får vi endnu et klart billede af hvordan de ufærdige sider altid har virket i Sagen:

"Lasse og Ivert havde faaet fortalen til "Livets Bog" at læse, mere af hensyn til de store velgerninger som de havde gjort mod Martinus, end af hensyn til ønsket om at faa den kritiseret. Efter at de havde gennemlæst og rettet i den, hvad de mente der skulde rettes, var der ikke meget af Martinus' arbejde tilbage i den, det var for den stor del streget over og noget andet skrevet istedet. Da Martinus naturligvis ikke vilde have dette gjort ved den øvrige del af bogen han havde færdig, tog han saa den heldige beslutning at han ikke mere vilde vise dem hvad han havde skrevet. Martinus vilde ikke have at man i fremtiden skulde kunde sige at han havde skrevet denne bog med andres hjælp. **"Den skal staa med alle dens fejl og mangler ligesom jeg skriver den, jeg vil ikke have at andre skal rose sig af at være aarsag til bogens fuldkommenhed".**"(min fremhævning)

(Lundbeck, Dage med Martinus 1928-32, s. 74)

Senere beskriver *Alf Lundbeck* hvordan andre - *Doktor Asche* og *Riis-Magnussen* - også mente de kunne forbedre værket og hvordan Martinus klart afviste dette. *Alf Lundbeck* skriver så:

"Det er meget interessant saaledes at staa i selve begivenhedernes centrum og se hvorledes sagerne udvikler sig, at se hvorledes de forskellige mennesker man kommer i berøring med, staar eller falder for de fristelser der møder dem, at se hvorledes de forgæves, kæmper for at bringe sig selv frem paa grund af deres ærgerrighed. Paa den anden side er det ikke morsomt at se, hvorledes de mennesker der engang hjalp Martinus over hans første vanskelige aar, og som Martinus slet ikke har kunnet undvære, falder fra saa snart deres lavere naturer kommer op til overfladen ved den første alvorlige prøvelse. Det er som Martinus siger "Ethvert menneskes sind er som en skovsø, paa overfladen ren og skinnende, men saasnart en sten kastes ned i den plumres vandet af det mudder der ligger begravet dybt nede i den. Menneskets lavere og urensede begær ligger ligesom mudderet og venter kun paa en lejlighed til at komme frem."

(Lundbeck, Dage med Martinus 1928-32, s. 75)

Fra første færd og til idag, har der hele tiden været mennesker der mente, at netop deres bidrag til Martinus værk hjælper værket i retning af fuldkommenhed. Det er som om alle der kommer i nærheden af Martinus værk, gerne vil bestemme hvordan det skal skrives og udgives og samtidig er der mange der slet

ikke forstår vigtigheden af, at det med sikkerhed fra første bogstav til sidste komma, er skrevet af Martinus. Man kunne håbe på, at de erfaringer snart er gjort, der er nødvendige for at et kvantespring er muligt, hvor man accepterer at Martinus værk indtil sidste punktum er skrevet af Martinus.

Det er interessant, at Martinus citeres for at værkets skal stå med alle dets fejl og mangler, fordi andre ikke skal rose sig af at være årsag til værkets fuldkommenhed. Det er jo netop det rådet og sproggruppen hele tiden gør, altså man mener, at værket aldrig har været bedre efter man selv har rettet "fejl". Men man pynter sig med lånte fjer.

Desværre er det nærmest blevet en del af Sagens DNA, at ufærdige mennesker kan og må blande sig i værket.

24. Sammenfatning af Sagens nuværende problematiske situation

Som vi har set, skete der et markant skred i Sagen i perioden 2001-2005, efter en større udskiftning i rådet. I løbet af få år ændrede man på Martinus' sag. Det kan fremstilles i følgende punkter:

- Man fik meget hurtigt ændret lovene i september 2001 og gav sig selv yderligere tid i rådet, op til 7 år med stemmeret, i modsætning til de 5 år Martinus ønskede. Dette at give sig selv mere magt kulminerede i 2016, hvor *Per Jan* nåede at sidde 8½ år i rådet og han gik kun ud på påbud af den danske Erhvervsstyrelse.
- Man udgav så i 2002 *Artikelsamling 1*, hvor man ændrede retskrivning, kommatering, indsatte stykoverskrifter og også gik ind og tilføjede og fjernede ord i selve teksterne. Det gjorde man også i helt færdigt Martinusarbejde som f.eks. artiklen "Tærskelens vogter", der udkom første gang i *Kosmos 1937*. Så når det siges, at Martinus Institut retter tilbage til originalmanuskriptet er det ikke rigtigt, for man udgiver tekster, der ikke er i overensstemmelse med originalmanuskriptet.
- I 2003 begyndte man at udgive en moderniseret udgave af *Livets Bog* og erklærede skråsikkert, at man ikke ville udgive de originale bøger. Hvad man har glemt at fortælle er, at da det i 1992 blev vedtaget at udgive en moderniseret udgave, da var det slet ikke meningen, at det skulle ske på bekostning af originalen.
- Bedre blev det ikke med udgivelsen af "*Den intellektualiserede Kristendom*" i 2004. Den bliver heller ikke udgivet i overensstemmelse med originalmanuskriptet. Der er grundlæggende de samme ændringer som i *Artikelsamling 1*. Man er meget optaget af dette nye begreb OX, så optaget, at man sætter det ind et sted i bogen, hvor det ikke står i manuskriptet. Værre er det dog med forordet, som også indeholder ord, som vi slet ikke kender fra Martinus, men som derimod er ord som *Per Thorell* bruger. Det har nu vist sig, at rådets nuværende formand i 1982 har skrevet under på selve dette forord, at der er tale om *Per Thorells* omskrivning af Martinus manuskript. Men senere skriver rådet, at der er tale om en renskrivning af *Per Thorell* efter Martinus anvisninger.
- Så har man gjort et intenst forsøg på at bekæmpe kristendommen. Da Martinus åndsvidenskab skal forklare, hvad kristendommen i virkeligheden er, nemlig verdensaltets og lykkens livsfundament (Se "*Den intellektualiserede kristendom*" stk. 6) samt verdensaltets højeste videnskab, da kommer man til at modarbejde et af formålene med Martinus analyser.

Det er således ikke så mærkeligt at de offentlige protester startede i 2005. Men ikke nok med, at man lavede om på lovene og ændrede på værket. Man har reageret på kritikken ved at "opfinde" nye forklaringer på, hvad Martinus har ment. At Sagen nu åbenlyst styres efter efterfølgende konstruerede forklaringer ses let af, at man ikke kan dokumentere, at Martinus sagde dette i hans levetid.

En måde man særligt har markeret sig på er, ved at man nærmest har ført propaganda mod Martinus' originalværk eller førsteudgaven. Det er kaldt en historisk udgave, en fejlbehæftet retroudgave, at førsteudgaven af Martinus' værk ikke er vigtigere end førsteudgaven af Anders And og mange andre charmerende ting. Jeg tvivler på, at andre institutter eller universiteter i denne verden udtaler sig så negativt om deres forfatters første autentiske møde med omverdenen. Førsteudgaven er det absolut tætteste vi kan komme på Martinus' oprindelige kreative proces. Det er den måde, verdensaltets højeste fakta er blevet manifesteret på jordkloden, og førsteudgaven er en skelsættende begivenhed i menneskehedens historie.

Jeg skal være den første til at indrømme, at det er meget svært at forstå, at en Sag som denne kan ende ud i en situation, hvor mange ting foregår så langt under udviklingen i det omkringliggende samfund. Der er jo ingen videnskab i samfundet, hvor man finder det er en god idé, at videnskabsmandens værk ikke udgives, som han skrev det. Og især fordi forfatteren udtrykkeligt har ønsket det.

Men det, at det fortsat sker i 2016 og 2017, hvor man altså oversætter ikke-Martinus ord i værket til svensk, viser, at forklaringen skal findes i de ufærdige sider, der jo stædigt vil fastholde, at man har ret, ligegyldig hvilken dokumentation der kan fremlægges og hvilke videnskabelige analyser, man kan pege på. De ufærdige sider vil deres eget og er noget helt stivnet og præ-videnskabeligt. De ufærdige sider søger dybest set ikke sandheden, men kun forklaringer der bekræfter de ufærdige sider.

Når de ufærdige sider er på spil, da dominerer de alt andet, og det er sandsynligt, at de for personerne er så følelsesmæssige stærke kombineret med deres uforsonlighed og stivhed, at personerne, når de ufærdige sider er førende i deres viljeføring, reelt agerer under deres eget udviklingsniveau.

Den intellektuelle ræsonneren bliver mere eller mindre bliver sat ud af kraft eller overskygges af de urensede begær. Intellektuelle ræsonnementer vil jo altid komme på tværs af de urensede begær, der ikke er et resultat af logisk sammenhængende tankerækker, men udspringer fra et ønske om at spille en rolle og bestemme noget.

Man kunne håbe, at dette er sidste gang de ufærdige sider får så meget magt, selvom det ikke er sikkert, for alle steder, hvor der er overgangsvæsener, er der selvfølgelig ufærdige sider, der venter på at kunne komme til deres ret, og hvis vi virkelig skulle gøre hinanden en tjeneste, da var det disse ufærdige sider, vi skulle forsøge at holde stangen og væk fra indflydelse i Sagen.

Hvis man overhovedet kan tale om, at Sagen har en "fjende", da er det ikke nogle bestemte personer eller bestemte grupperinger. "Fjenden" er ikke Judas, *Lars Nibelvang* eller andre, der levede samtidig med Martinus, det er ikke personerne på Martinus Institut og det er ikke 4kløverkredsen. "Fjenden" er de ufærdige sider i os selv, det er disse sider, der forurener Sagen, og det er disse sider, der skal være et opgør imod.

Det må blive en videnskab, hvordan man håndterer de ufærdige sider i Sagen, og der er nok af erfaringer at bygge denne videnskab på.

Der er således tale om, at et mindre antal personer har gennemtruffet deres egen vilje i Sagen. Da de indførte deres egne ønsker i Sagen og værket, var de selvfølgelig ikke klar over, hvad der kom til at ske. De troede, de havde magten, og kunne jo i starten bare lade være med at fortælle, hvad der skete, og da de var de eneste (udover nogle få andre personer), der havde den fulde adgang til informationen om, hvad der reelt er Martinus' ønske, kunne de i en kort periode styre Sagen efter deres egen moral og beslutninger.

Nu er det gennemgående fremført, at de mennesker, der har med MI og rådet at gøre, i vid udstrækning taler usandt. Det kan undre, at personer, der har fået en rolle i Sagen om Sandhedens ånd, har svært ved at tale sandt. Her må man forstå, at disse personer jo sandsynligvis ikke i det daglige går rundt og taler usandt. Ja, disse personer bliver sikkert af deres omgivelser anset som pålidelige.

Det der er sket er, at man i første omgang har overvurderet sin egen rolle i Sagen, altså man har tænkt, at man uden videre kunne bestemme alt muligt uden om strukturen. Når det efterfølgende er blevet opdaget, har man tyet til yderligere usandheder for at forklare de usandheder, man startede ud med. Efterhånden er man blevet viklet ind i et spind af usandheder, man ikke bare kan komme ud af. Hvis man skulle ud af alle de usandheder, man har manifesteret, skulle man reelt ændre på, hvad der er sket i Sagen specielt siden 2001, og det ville være det samme som at erkende, at man delvis har fejlet. Da man slet ikke mener, at man har begået konkrete fejl, må man altså konstruere yderligere usandheder, i takt med at det bliver opdaget, hvad der reelt er sket i Sagen. Men det at fortælle usandheder er at besætte andre mennesker, og Sagen er således på en måde besat af et mindre antal mennesker.

Men det er i virkeligheden ikke noget nyt, for jordmenneskerne i Sagen har aldrig været gode til at holde sig til sandheden. Vi må også tro at usandhederne er taget til efter Martinus fysisk forlod Sagen, for da fik jordmenneskerne friere spil. Men faktisk siger Martinus direkte, at jordmennesker ikke er til at stole på:

“Man kan ikke stole på menneskene. De gør det ene og andet”

(Rådet, 24/2-81)

Jeg har hørt så mange løgne, så det er helt forfærdeligt, - masser af den slags løgne.

(Rådet 9/9-80)

Men hvordan kan en så høj Sag ende her? - Ja, forklaringen må være, at fordi Guds primære bevidsthed søsætter Sagen om Sandhedens ånd i mørkere regionerne, er de mennesker, der skal varetage denne Sag, jo slet ikke udviklet i Sandhedens ånd. Ja, hvem har ikke løjet i deres liv? Evnen til sandhed er som alt andet noget, der skal udvikles, og udvikling sker kun gennem fejlagtige handlinger. Ligesom vi alle på det personlige plan skal gennem alle mulige fejltagelser for at blive fuldkomne, således skal Sagen også gennem sine fejltagelser for til sidst at opfylde sit formål.

25. Der kommer en løsning

Der findes en del tanker og forslag til, hvordan situationen i Sagen kan løses. Det er selvfølgelig kun positivt.

Man må dog holde sig for øje, at det eneste mandat, der findes, er, at Sagen skal ledes efter strukturen og analyserne. Man kan altså ikke indgå et eller andet kompromis, der ikke er i overensstemmelse med strukturen og analyserne, selvom det måske endda ville skabe fredeligere tilstande på kort sigt. Hvis et kompromis er udtryk for forkerte ting, der ikke kan rummes i strukturen og analyserne, skal disse forkerte ting på et tidspunkt gå under, og en ny konflikt ville stå for døren i Sagen. Man gør ingen en tjeneste på den måde. Hvis der var nogle, der skulle mødes, eller der skulle være en dialog, kan en sådan dialog kun tage udgangspunkt i strukturen og analyserne. Man kunne selvfølgelig også mødes og prøve at finde ud af, hvad der rent faktisk står i strukturen. Men grundlæggende kommer freden og lykken af, at man gør tingene rigtigt, der er ingen genveje omkring dette.

På baggrund af de breve jeg har skrevet under overskriften "*Sagens problem har historisk set været, at de ufærdige sider har regeret for meget, del 1 og 2*", vil jeg mene, at følgende ting vil bringe Sagen tættere på at være i overensstemmelse med Sagens mandat:

- Det skal entydigt slås fast, at rådets mandat er at følge analyserne og strukturen.
- Analyserne og strukturen er det overordnede, ikke rådet.
- Analyserne skal være en del af det daglige liv og forståelsen på MI. Det gælder kredsløbsprincippet, loven om årsag og virkning, kosmisk kemi og en adækvat erkendelse af ens placering i spiralkredsløbet, en forståelse af, at en analyse først har nået sit fulde kredsløb, når facit er, at "alt er saare godt", samt andre ting. Det er klart, at hvis man bliver "krænket", da overvejer man grundigt, hvad det er livet vil fortælle en.
- At følge analyserne og strukturen betyder, at man sætter sig grundigt ind i, hvad Martinus har bedt om, og laver grundige opgørelser over dette, inden beslutninger træffes. Det skal ikke være som med retssagen, at man forholder sig til, hvad Martinus har sagt om retssager 5 år efter, man har udløst retssagen
- Ligeledes sætter man sig ind i videnskaben på de nødvendige områder, f.eks. udgivelse af værket, men også jura og økonomi. Man planlægger nøje beslutningsprocesserne, så alle aspekter er inddraget
- Værket skal udgives uændret. Der er åbnet op for at man kan rette åbenlyse eller simple fejl, men Martinus har så mange gange sagt, at intet må ændres, at dette udsagn skal tillægges stor vægt.
- Der er flere muligheder for udgivelse af *Livets Bog*, *Bisættelse* og *Logik*. Martinus originale værk er en udgave fra Martinus egen levetid. Et godt bud på dette er førsteudgaven med et appendiks med efterfølgende ændringer i Martinus egen levetid. Men der er andre muligheder.
- Der kan udgives en moderniseret udgave af *Livets Bog*, hvis der er et reelt behov for dette. Dette er ikke det originale værk og det skal klart fremgå, at det er en ændret udgave.
- Alle udgivelser, der ikke er i overensstemmelse med princippet om, at det maksimale, der må ændres, er åbenlyse fejl og/eller ikke er identisk med originalmanuskriptet eller Martinus originale udgave skal ikke forefindes. Bøger som "*Den intellektualiserede kristendom*" og "*Artikelsamling 1*" bør nytænkes og måske endda trækkes tilbage.
- Ligeledes kan man ikke fortsætte udgivelsen af Martinus værk med *Det Evige Verdensbillede 5 og 6*. Disse udgivelser må nytænkes
- Der er også et væld af andre artikler og bearbejdnings af foredrag, der ikke overholder den ønskede videnskabelige standard og Martinus' ønsker. Disse skal også trækkes tilbage.
- Det skal klart fremgå af informationsmaterialet, at Martinus' analyser er kristne analyser, at der er tale om *Det Tredie Testamente*, at DTT er *Talsmanden den hellige ånd* som bebudet af Jesus. Det

skal forklares, at kristendommen ikke i sit endemål er en trosreligion, men selve videnskaben om verdensaltet. Det er ikke sådan, at en mere intellektuel videnskabelig eller naturvidenskabelig tilgang skal stå i lyset af dette. Begge tilgange er vigtige.

- Gavekultur skal genindføres omkring det frivillige arbejde, som det var på Martinus' tid. Derudover skal der eksperimenteres mere med gaveprincippet. Det skal ikke nødvendigvis være sådan, at alle betaler det samme.
- Når man i en periode har afskaffet gaveprincippet, er det det samme som at indføre forretningsprincippet. MI skal ikke drives som en forretning, heller ikke i form af den slags regel- og retningslinjebundet "New public management", som vi ser i resten af samfundet. Der skal ikke være mange love og regler, udover strukturen. Sagen er en moral.
- At der ikke skal være tale om forretningsprincippet betyder, at der ikke skal være livstidsstillinger, der skal ikke være kontrakter, ingen fagforeninger, intet medlemskab. Der skal ikke være over- og underordnede i almindelig forstand.
- Lovene fra 1982 skal genindføres.
- Ligeledes skal Martinus' ønske til rådets sammensætning genindføres, altså maksimalt 5 års stemmeret og 2 år som suppleant
- Den del af rådsreferaterne, der omhandler strukturen, skal offentliggøres. Det skal ikke igen være sådan, at kun et mindre antal personer kender til, hvad der er Martinus' ønske til Sagen. Præmisserne for beslutningerne skal være åbne. Dette er almindelig ligeværdighed og også et værn mod ufærdige sider. Når alle kan få informationerne om strukturen, kan alle tænke med.
- Samarbejdsstrukturen (1992, 2003) skal nytænkes. Specielt afsnittet om, at der ikke må være kritik, skal laves i overensstemmelse med det positive, Martinus siger om kritik. Kritik, der går ind på strukturens og analysernes præmisser, skal ses som en hjælp. Hvis man ønsker at ændre på strukturen og analyserne, vil man ikke blive lyttet til, da det ikke er jordmenneskers mandat at ændre på dette.
- Den bog, Martinus oprindeligt selv ville lave, og som han kaldte "*Strukturen*", skal udgives og erstatte "*Samarbejdsstrukturen*" og de utallige regler og retningslinjer der er lavet. Det skal være en mindre bog, der skal danne grundlag for livet på MI og Klint.
- Det skal være absolut forbudt at gøre ting skjult. Der var absolut ingen information om, at man ændrede lovene og rådets sammensætning. Ligeledes er der nærmest utallige skjulte ændringer i værket, som ingen har mulighed for at gennemskue. Denne verden har set utallige åndelige bevægelser der har forsøgt at skjule ting og det er ikke noget der i fremtiden vil være i høj kurs.
- Det skal ikke være en lille håndfuld personer, der sidder og beslutter ting, som de ikke engang bagefter informerer ordentlig om. Da Martinus levede – og på trods af hans bevidsthed – da ønskede han, at det, rådet kom frem til, skulle fremlægges ved torsdagsmøderne, inden den endelige beslutning blev truffet. Der skal igen foregå en udvikling i retning af mere demokratiske tilstande i Sagen, hvor medarbejderne og omgivelserne bliver hørt. Samtidig er dette også et værn mod de ufærdige sider.
- Selvom der skal foregå en demokratisk proces, hvor alle har mulighed for at sige deres mening, og Sagens viden er tilgængelig for alle, der må ønske det, er beslutningen i sidste instans rådets.
- Da Martinus åndsvidenskab bliver redningen efter et ragnarok, må man afholde sig fra at angribe og forsvare sig, da begge disse bevidsthedstilstande skaber krig. Man kan ikke lære omverdenen noget man ikke selv magter.
- Varetagelsen og beskyttelsen af copyright og ophavsretten skal - som Martinus udtaler ved rådsmødet den 6. januar 1981 - ske gennem påtale af overtrædelserne, og så gennem den beskyttelse der ligger i at gøre tingene rigtigt. Man skal ikke søge politi og retsvæsen.

- Man skal ikke - som i dag - i ophavsrettens navn forhindre folk i at informere om værket og analyserne. Værket er givet frit til undervisning og information, og i stedet skal MI bakke op omkring de private initiativer med hjælp og rådgivning. At bede folk om at fjerne ting, der informerer om verdensbilledet, eller kræve penge af folk, der helt uden fortjeneste vil informere om værket, er helt uhørt
- Værket skal udgives af MI og ikke af andre. Det er meget vigtigt, at tilliden til udgivelsen af værket genskabes, så alle ved, at de originale bøger er i højeste kvalitet fra MI. Hvis man ikke udgiver værket efter Martinus' klare ønsker og videnskabelige principper, da vil der med sikkerhed komme konkurrence, når ophavsretten udløber i 2051.

Vi skal huske på, at vi alle har de bevidsthedstendenser i os, der skaber denne konflikt i Sagen. For os alle er det en automatfunktion at forsvare os, og vi har alle kræfter i os, der ønsker, at det er vores vilje, der skal bestemme. Men det kan ikke nytte noget, at vi bliver ved med at følge vores nedarvede automatbevidsthed fra dyreriget.

Hvordan denne undervisningssituation bliver løst, kan vi kun gætte på, men en løsning kommer der, og denne løsning kommer til at overholde analyserne, strukturen og *Livets Bog*. Forsynet har langt flere muligheder for at intervenere, end vi forestiller os, og løsningen kommer givetvis helt uventet. Vi må lære at stole på forsynet, og når forsynet er bag denne Sag, er der reelt ikke nogen grund til at bekymre sig om noget, og selvom der ikke er nogle løsninger i sigte fra den jordmenneskelige side af tilværelse, så kan vi roligt regne med, at en sådan løsning er til stede fra den åndelige side, og alt vil blive løst til alles tilfredshed.

Vi kan i stedet glæde os over al den viden, der er kommet frem omkring, hvad der er Martinus' ønsker for sit værk, for lovene og strukturen i det hele taget. Denne viden kan kun betyde, at Sagen i fremtiden kan ledes på et højere niveau, og man skulle mene, at denne viden er nødt til at være tilstede, for at undervisningssituationen kan løse

"Men når man nu tænker sig ... jamen det er ikke bestyrelsen, der bestemmer. Det er *Livets Bog*. Det er Martinus' analyser."

(Rådet 21/5-1974)

Litteraturliste for både del 1 og 2

Rådsreferater 1974-1981, Kildeangivelsen vil være (Rådet, dato for rådsmødet)

Det Nye Testamente

Byretten deldom af 11/12-14 (<http://www.martinus-webcenter.dk/retssag/files/2014-12-11-deldom.pdf>)

Jes Arbov, **Falske vidnesbyrd i Københavns byret**, Den nye Verdensimpuls, nr. 1/2016

Jes Arbov, **Rådets kupforsøg**, 5 december 2016,
<http://www.martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2016-12-05-jes-arbov.html>

Jes Arbov, **Sagens struktur: Svar på rådets notat af 7. juli 2017**. Åbent brev til rådet den 27. juli 2017.

Kurt Christiansen: "**Martinus ufuldendte manuskript til bogen Det Tredie Testamente**",
Åndsvidenskabeligt forlag 2009

Folkekøkkenet Hornbæk, **Facebook side**(det citerede findes ikke mere på siden)

Ingrid Holck, **Tilbage til 1982 lovene**, (<http://www.martinus-webcenter.dk/lovene.html>)

Aage Hvolby: **Epokegørende træk ved Martinus verdensbillede**, Kosmos nr. 10 1980

Aage Hvolby: **Introduktion til artiklen "Epokegørende træk ved Martinus Verdensbillede"**, 18/1-2015.
http://www.martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/artikler/EpokegoerendeTraek_Introduktion.pdf

Johnny Kondrup: **Editionsfilologi**, Museum Tusulanums forlag 2011

Henning Laug: **Martinus bøger og deres udgivelse**, 24 april 1985. Upubliceret

Willem-Jan Kuijper: **Kristendommen som verdensvidenskab eller livsfundament**, Kosmos nr. 4/1981

Mischa Lim: **Martinus ufærdige manuskripter set ud fra Gavebrev og Strukturen**, Den nye verdensimpuls 4/2008

Jens Lindsby: **Værket i en videnskabelig udgave – En historisk-kritisk udgave**. Den nye Verdensimpuls, 1/2016

Jens Lindsby: **Det er Rådet der undervejs har ændret holdning til værkets udgivelse**. Den nye verdensimpuls 2/2016

Jens Lindsby: **Hvad sagde Martinus om retssager ved rådsmøderne?** Åbent brev til rådet, 1. august 2016

Jens Lindsby: **Sagens problem har historisk set altid været, at de ufærdige sider har regeret for meget**.
Åbent brev til rådet d. 12 juni 2017,
<http://www.martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2017-06-12-jens-lindsby.html>

Alf Lundbeck: **Dage med Martinus, 1928-32**. Kurt Christiansens renskrift

Martinus: **LIVETS BOG 1**, VALD. PEDERSENS BOGTRYKKERI 1932

Martinus: **LIVETS BOG 4**, VALD. PEDERSENS BOGTRYKKERI 1944

Martinus: **LIVETS BOG 5**, VALD. PEDERSENS BOGTRYKKERI 1947

Martinus: **Tærskelens Vogtere**, Kosmos 7/1937

Martinus: **Gavekultur**, Kosmos 2/1938

Martinus: **Omkring min Skabelse af "Livets Bog"**, Kosmos 1941

Martinus: **Paaske – Verdensgenløseren og Menneskeheden**, Livets Bog Bureau 1942

Martinus: **Himmelske lys**. Foredrag holdt d. 29 juni 1964.

Martinus: **DET EVIGE VERDENSBILLEDE 3**, MARTINUS INSTITUT 1968

Martinus: **Martinus' tale i anledning af sin 85-års fødselsdag**. 10 august 1975

Martinus: **Julestemning**, Foredrag holdt d. 15/12-1958. Bearbejdet til Kosmos 12/1992

Martinus: **Artikelsamling 1**, Borgens forlag 2002

Martinus: **Artiklar 1930-1945**, Världsbild förlag 2017

Martinus : **Den intellektualiserede kristendom**, Efterladte manuskripter. Borgens forlag 2004

Martinus: **Den intellektualiserade kristendomen**, Världsbild förlag 2016

Martinus: **Manuskriptet til "Den intellektualiserede kristendom"**. Manuskriptet er sat sammen af Martinus Institut efter Martinus overgang til det åndelige plan. Upubliceret.

Martinus Institut: **Note om forordet til "Den intellektualiserede kristendom"**, upubliceret

Martinus Institut: **Retningslinjer for udgivelse af Det Tredje Testamente (manuskripter)**, April 2016

Martinus Institut, Referat, **Torsdagsmøde 29 januar 1976**

Martinus Institut, Referat, **Torsdagsmøde 30 marts 1978**

Martinus Institut, **Samarbejdsstrukturen**, 1992 og 2003

Martinus Institut, Orientering fra rådet, **Bevarelse og publicering af Det Tredje Testamente**, Kosmos, 3/2009.

Martinus åndsvidenskabelige Institut, **Love af 25 maj 1982 med rådets kommentarer**.

Rådet for Martinus Institut: **Udgivelse af Martinus' efterladte skrifter**. Oktober 2004

Rådet for Martinus Institut, **Kommentar**, Den nye verdensimpuls nr. 4/2007

Rådet for Martinus Institut, **Brev til Jan Langekær**, 2 maj 2013

Rådet for Martinus Institut, **Om ophavsretssagen**, kommentar fra rådet, februar 2016.

Rådet for Martinus Institut, **Mail til Jes Arbov, 20 maj 2016**, se Martinus-webcenter.dk

Rådet for Martinus Institut, **Afvisning af interesseret** (Ingrid Holck, min bemærkning), Brev 27. juli 2016, (http://www.martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/afvisning_af_interesseret_2016.07.27_brev_fra_raadet.pdf)

Rådet for Martinus Institut, **Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet**. Notat august 2016.

Rådet for Martinus Institut, **Mail til Jes Arbov, 9. og 17. december 2016**, Se martinus-webcenter.dk

Rådet for Martinus Institut, **Kritik må være kærlig**, herunder note om urigtige beskyldninger mod instituttet, juli 2017

Rådet for Martinus Institut, **Om ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre ophavsretssag**. Notat den 7. juli 2017.

Rådet for Martinus Institut, **Svar på åbent brev, Offentligt svarbrev fra rådet**, 14 september 2017

Rådet for Martinus Institut, **Svar på kritik, Offentligt svarbrev fra rådet**, 21 december 2017

Per Stam: **Utgivningshistoriska öden och äventyr**, August Strindbergs Samlade Verk Anförande vid Svenska Vitterhetssamfundets årsmöte den 22 maj 2013. Utgiven av Svenska Vitterhetssamfundet.

Ib Schleicher: **Den enkelte interesseredes betydning – og Instituttets nærmeste fremtid**. Tale holdt ved Martinus fødselsdag d. 11 august 1981. Bragt i Kosmos nr. 4 1982

Tarabic profetier:

<https://earthenergyreader.wordpress.com/2012/05/03/the-slavic-prophets-and-the-complete-prophecy-of-mitar-tarabic/>

Jan Tarbensen: **Rettelser i Martinus værk, Den nye verdensimpuls nr. 3/ 2005**

Per Thorell: **Thorells håndskrevne rettelser i Martinus manuskript til den planlagte bog ”Det Tredje Testamente**, herunder underskrift på forordet om at det ikke må udgives, upubliceret

Per Thorell: **Renskrift af ovenstående**, herunder underskrift på forordet om at det ikke må udgives, Kopi Martinus Institut, upubliceret